

With
Love

선배, 그 립스틱 따르지 마요

Sweet
Sunbae...

จูบนี้สี่ชมพู

เขียน : Elize

แปล : แนวสันชนแตก

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

선배, 그 립스틱 바르지 마요

Sweet Sunbae... จูบนี้สี่ชมพู

엘리즈

Elize

แนวสัมผัสแตก เปา

"ผมพูดจากใจจริงนะครับที่บอกว่าจะค่อยๆ เปลี่ยนใจรุ่นพี่ อย่าหวังเลยว่าผมจะยอมแพ้ง่ายๆ ผมรู้ว่าผมกลายเป็นคนเลวในสายตารุ่นพี่ไปแล้ว แต่ผมยอมแพ้ไม่ได้หรอกครับ"

"นายเองนั่นแหละที่อย่าหวังเลย ถึงฉันจะเป็นผู้หญิงง่ายๆ ก็ไม่มองผู้ชายอายุอ่อนกว่าหรอกนะ"

"ฉันผมจะทำลายกฎนั้นเอง ไหนครับ ไม่เห็นจะง่ายเลย ใครมันบอกว่ารุ่นพี่ง่าย" ฮยอนซึ่งมองซงอานี้งๆ ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยื่นมือพาดไปบนไหล่ขวาของเธอ ซงอามวดคิ้วเบาๆ

"จะไม่ตกใจสักหน่อยเลยเหรอครับ"

"ผู้ชายอ่อนกว่าไม่ถึงเป็นชายหนุ่มหรอกนะ"

"ไอ้โห ยากมาก ยากเกินไปแล้ว"

คำนำ

นักอ่านท่านใดที่คิดถึงนิยายรักโรแมนติกฉบับเกาหลี With Love ได้นำเรื่องราวความรักระหว่าง 'ซอนแบ-ฮูแบ' หรือแปลเป็นไทยว่า 'รุ่นพี่-รุ่นน้อง' มาฝากให้นักอ่านได้นับนิ้วหัวใจกันแล้วค่ะ

เมื่อหนุ่มฮอตในออฟฟิศอย่าง 'ฮยอนซึง' มาตกหลุมรักสาวรุ่นพี่ในแผนกอย่าง 'ซงอา' ทว่ายังไม่ทันที่เขาจะได้เดินหน้าก็ต้องใส่เกียร์ถอยหลังเสียก่อน เมื่อพบว่าเธอกำลังแอบคบกับหัวหน้าชายคนหนึ่งอยู่ แต่เหมือนโชคชะตาจะเปิดทางให้เขาอีกครั้ง เมื่อฮยอนซึงบังเอิญไปพบว่าแฟนของซงอา กำลังจะแต่งงานกับผู้หญิงอีกคน

จากที่คิดจะตัดใจ ชายหนุ่มจึงหันมาเล่นเกมรุก เสนอตัวให้เธอใช้เขาเป็นเครื่องมือแก้แค้นแฟนเก่า ทั้งยังคอยดูแลปลอบใจเธออยู่ไม่ห่าง แต่ถึงเขาจะทำทุกทาง ทว่ามันกลับไม่ง่ายเลยที่จะเอาชนะใจเธอได้ค่ะ เพราะดูเหมือนว่าซงอา จะเข็ดกับความรักไม่น้อย...

แล้วการแสดงออกถึงความรักและคำหวานที่ฮยอนซึงพร่ำหยอดใส่ซงอาทุกวัน จะกร่อนใจรุ่นพี่ที่รักให้เปิดรับเขาได้อย่างไร ไปติดตามกันได้ในเล่มนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- ยุนซงอา สาวสวยอายุ 28 ปีที่หุ่นดีมาก ปากนิคจมูกหน้อยจึงทำให้ดูเด็ก เป็นผู้หญิงที่รวมทั้งความเท่และความน่ารักเอาไว้ในคนเดียว เธอทำงานอยู่ที่มโฆษณาในบริษัทแฟชั่นแนวหน้าของเกาหลี เธอการเอางานมีพลังงานล้นเหลือ
- แฮฮยอนซึง หนุ่มหล่ออายุ 27 ปีที่เพิ่งเข้ามาทำงานอยู่ในทีมเดียวกับซงอาได้เพียงเจ็ดเดือน เขาเป็นหนุ่มฮอตประจำออฟฟิศ รูปร่างสูง ใหญ่กว้าง ทำอาหารเก่ง แอบชอบยุนซงอาและจริงจังต่อเธอมาก
- อีแจชิน หัวหน้าทีมโฆษณา คบกับซงอาสามปีโดยที่ไม่มีใครในบริษัทรู้เรื่องของพวกเขา ตลอดเวลาที่คบกันเขาเป็นคนดีมากในสายตาซงอา แต่กลับทรยศเธอด้วยการนอกใจ
- โคฮโยจู นางแบบมืออาชีพ รูปร่างผอมบางแต่ก็มีส่วนเว้าส่วนโค้ง ใบหน้าคมเด่น ดูแพง มีความมั่นใจมาก เคยมาถ่ายแบบกับบริษัทของยุนซงอาจึงทำให้เธอได้เจอกับอีแจชิน
- แจจีซึง พี่สาวคนโตของแฮฮยอนซึง เปิดร้านชุดแต่งงาน 'ฮารา' ซึ่งจำหน่ายเฉพาะชุดแต่งงานแบบสั่งตัดเท่านั้น เป็นร้านในฝันของเจ้าสาวหลายคนเพราะผลงานออกแบบชุดแต่งงานของที่นี่งานดีมาก

บทที่ 1

ตัดใจไม่ได้แล้ว รักข้างเดียวครั้งนี้

ฮยอนซึ่งยกแก้วเบียร์ขึ้นจรรถริมฝีปาก ลอบสังเกตชงอาที่อยู่ฝั่งตรงข้าม
เยื้องๆ กัน เธอกำลังคุยอย่างออกรสกับคนอื่นๆ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

โอเค ดูอารมณ์ดี แต่เบียร์นั้น...

ข้างหน้าเธอคือเบียร์สดปริมาณห้าร้อยซีซีแก้วที่สอง ชงอาไม่ใช่
พวกคอก่อน ตอนนี้อยู่จึงยังมีสติสัมปชัญญะเกือบเป็นปกติ

งั้น...วันนี้ได้มัยนะ

ฮยอนซึ่งคิดจะสำรวจสภาพความในใจกับชงอาวันนี้ เขาเข้ามาทำงานให้
ทีมโฆษณาในบริษัทแฟชั่นแนวหน้าของเกาหลีได้เจ็ดเดือนแล้ว ระหว่างนั้น
ความรู้สึกที่มีต่อชงอาก็ค่อยๆ ก่อตัวขึ้น ที่แรกเขาไม่ได้คิดกับเธอแบบชายหนุ่ม
หญิงสาวเลยด้วยซ้ำ ชงอาอายุมากกว่าเขาหนึ่งปี หน้าสวย ปากนิ่มจมูกหน้อย
จึงดูเด็กกว่าเขามาก และการพยายามวางตัวเป็นรุ่นพี่ดูแลน้องๆ ก็ทำให้เธอ
ยิ่งดู 'น่ารัก' เข้าไปอีก แม้เขาจะยังไม่ได้ตัดสินใจเด็ดขาด แต่ใจก็เปิดรับเธอ
เข้ามาแล้วทีละน้อย

'ว้าว! สด ยอด!'

ฮยอนซึ่งไม่เหมือนพนักงานเข้าใหม่ ทุกครั้งที่เขาทำงานตามที่ได้รับ
มอบหมายเสร็จหมดในรวดเดียว ชงอาจะตกใจตาโต และฮยอนซึ่งก็จะผลอยิ้ม

'คุณฮยอนซึ่งเก่งมาก! คุณฮยอนซึ่งสุดยอด!'

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่รอยยิ้มกว้างเผยฟันขาวเป็นระเบียบกับท่าทางชู้สาวโป๊แบบนั้นทำให้ใจเขาเต้นรัว เธอดูเท่จริงๆ ทั้งที่ตัวก็เล็กแค่นี้ กลับมีเฟลกูโซนและพลังเหลือล้นที่ไม่รู้มาจากไหน แม้รูปร่างที่มีส่วนโค้งเว้าแบบหญิงสาวของเธอจะดูห่างไกลจากคำว่าเท่อยู่มาก แต่ก็เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงที่รวมทั้งความเท่และความน่ารักหมดทั้งเนื้อทั้งตัวเอาไว้ในคนเดียว

"ขอไปห้องน้ำเดียวนะคะ"

พอซงอาดูโทรศัพท์แล้วลุกขึ้นยืน ฮยอนซึ่งกั๊กกั๊กไปข้างหลังเงิบๆ เขาคงจะไปรอตงหน้าห้องน้ำแล้วค่อยพาเธอออกไปข้างนอก...

อะไรนะ

หญิงสาวผลักประตูร้านเหล้าแล้วเดินออกไป

ไปสูดอากาศริบไล่นะ ห้องน้ำอยู่ข้างในไม่ใช่หรอ

ฮยอนซึ่งตัดสินใจเดินตามเธอไป ครั้นเปิดประตูออกไปยังทางเท้าก็เห็นเธอกำลังหันรีหันขวาง

มองหาอะไรรออยู่นะ

"รุ่น...!"

ฮยอนซึ่งอ้าปากจะเสนอความช่วยเหลือ แต่อยู่ๆ ซงอาที่ยิ้มกว้างแล้ววิ่งไปที่ไหนสักแห่ง จากนั้นใครบางคนที่รวบเธอเข้าไปกอดก็ทำเขาอึ้งจนหน้าเหวอหัวหน้า...?

เป็นแจชินไม่ผิดแน่ มองอีกก็ครั้งก็ใช้หัวหน้าคนที่บอกว่าจะมากินเลี้ยงกับทีมข้าหน้อยเพราะติดประชุม แจชินห่อตัวซงอาไว้ด้วยเสื้อโค้ตพร้อมยิ้มอ่อนโยน ส่วนซงอาที่นั่นยิ้มให้ชายหนุ่มกว้างยิ่งกว่า มีเพียงฮยอนซึ่งที่ไม่อาจเข้าใจกับสถานการณ์ตรงหน้าได้

อะไรกัน หรือว่าสองคน...

แจชินนั้นเขาไม่รู้ แต่ซงอาบอกว่าที่ผ่านมาเธอไม่มีแฟน แล้วตอนนี้...

"แปลว่ารุ่นพี่โกหก ส่วนแฟนของหัวหน้าที่คือรุ่นพี่ นั้น...แอบคบกันหรอ"

จังหวะนั้นแจซินเริ่มหันมองไปรอบๆ ฮยอนซึงจึงรีบซ่อนตัว สองคนนั้น
ออกเดินไปที่ไหนสักแห่ง ฮยอนซึงลี้เลื่อยชั่วขณะก่อนจะตัดสินใจตามหลังไป
เงิบๆ เมื่อครู่เขาคิดว่าตัวเองเห็นทุกอย่างชัดเจนแล้ว ทว่าก็ยังอยากเช็กให้
แน่ใจว่านี่อีก กระทั่งพบทั้งคู่เดินเลี้ยวเข้าไปในซอยเพื่อแลกจูบกัน ฮยอนซึง
ถึงเฟื่องนึกเสียใจกับความคิดของตัวเอง

"เฮ้อ..."

ฮยอนซึงเอนศีรษะฟิงกำแพงแล้วแหงนมองท้องฟ้าดำมืด มีเพียง
ความรู้สึกลึนหวั่นรำล่อม ในแผนสารภาพรักของเขาวันนี้ไม่ได้มีเหตุการณ์นี้
รวมอยู่ด้วย ผลลัพธ์ไม่ใช่อย่างที่คิดไว้เลย

ร้านชุดแต่งงาน 'ฮารา' ย่านชองดัมดง

ฮยอนซึงฝากให้พนักงานรับจองรถนำรถเขาไปจอด จากนั้นเขาก็
เดินเข้ามาในร้าน พื้นที่สามชั้นตลอดทั้งอาคารเป็นของร้านฮาราทั้งหมด ที่นี่
จำหน่ายเฉพาะชุดแต่งงานแบบสั่งตัดเท่านั้น นับเป็นร้านในฝันของเหล่าเจ้าสาว
ก็ว่าได้ ขั้นตอนการผลิตจะเริ่มตั้งแต่การออกแบบซึ่งใช้เวลาถึงสองเดือน
และการรอเพื่อสั่งตัดซึ่งใช้เวลาต่ออีกหกเดือน กระนั้นลูกค้าก็ยังเนืองแน่น
กลุ่มลูกค้าหลักย่อมเป็นพวกดารานักแสดง ผู้มียศตำแหน่งในแวดวงการเมือง
ทายาทตระกูลใหญ่ และบุคคลมีชื่อเสียงต่างๆ

"มาแล้วหะคะ"

"ครับ" ฮยอนซึงตอบรับคำทักทายของผู้จัดการร้านแบบสบายๆ

ภายในร้านเป็นสีขาวล้วน เพดานสูงเทียบเท่ากับชั้นสองจึงให้ความรู้สึก
โอโถง ตรงกลางพื้นที่ชั้นหนึ่งมีการจัดแสดงชุดแต่งงานเอาไว้ โดยรอบนั้น
เป็นห้องให้คำปรึกษา ส่วนชั้นสองเป็นห้องลองชุดกับพื้นที่ห้องทำนุประทาน
และชั้นสามเป็นห้องสำหรับตัดเย็บชุด

"ท่านประธานอยู่ข้างบนค่ะ"

"ครับ ขอขอบคุณครับ"

ฮยอนซึงเดินขึ้นบันไดเวียนเพื่อไปยังห้องประธานที่ชั้นสอง จีซึงซึ่งเป็นประธานของร้านนี้คือพี่สาวคนโตที่แก่กว่าเขาสิบปี ส่วนพี่สาวคนรองที่แก่กว่าเขาแปดปีนั้นเป็นนักร้องโอเปร่า

ฮยอนซึงเกาะประตูพร้อมกับเดินเข้าไปด้านใน จีซึงที่นั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานส่งยิ้มแห้งๆ ต้อนรับเขา พี่สาวน้องชายบ้านนี้สนิทสนมกันมากทีเดียว

"มาแล้วเหรอ"

"สุดสัปดาห์เวลาทองที่ไร เป็นต้องเรียกมาที่ร้านให้ได้เลยนะ"

"เพราะเป็นสุดสัปดาห์เวลาทองนี่แหละ ไม่งั้นน้องชายสุดหล่อของพี่ก็เอาแต่ขลุกอยู่ในบ้านนะสิ"

จีซึงลุกจากโต๊ะเดินมาหาน้องชายพลางหรีดตาลงเล็กน้อย สำนวญไปทั่วตัวเขา

"ทำไม มีอะไร"

"ปัญหาอยู่ตรงไหนหนอ วันอากาศดีดีแบบนี้ น้องชายยังอุตส่าห์มาช่วยงานพี่สาวได้"

"พี่เป็นคนสั่งเองนะ"

จีซึงยื่นกอดอก กวาดตามองชายหนุ่มโดยไม่สนใจที่เขาพูด

"มองผ่านๆ ยังหล่อ ฝ่ากระก็ไม่มี ตัวก็สูง นี่เกินร้อยแปดสิบไซ้มัย"

"จะกรอกประวัติให้ผมรู้เิง"

"ไหล่อาจจะกว้างเหมือนนักเลงแต่ก็สมส่วนดี ได้เสื้อนี่ต้องเป็นกัลลัมแน่นๆ แน่"

"จะจับถอดชุดแล้วใช้ผมเป็นแบบสินะ"

"รูปร่างภายนอกไม่มีจุดไหนให้ตำหนิ..." จีซึงพรั้งพูดต่อพลางจ้องหน้าฮยอนซึงเขม็ง "หรือปัญหาจะอยู่ที่นี้สิัย?"

"หิ"

ฮยอนซึงแค้นหัวเราะเบาๆ ผ่านจมูก จีซึงยังคงเคร่งเครียด

"มีมุมที่เย็นชาอยู่ข้างแหละ แต่เท่าที่สังเกตก็เป็นเฉพาะเวลาทำตัวกับ

พี่ๆ ถ้าเป็นผู้หญิงของตัวเองก็คงหวานกว่านี้ มนุษย์สัมพันธ์ดีเข้ากับคนง่าย ไม่เหนียวอายกับผู้หญิง นิสัยก็พอกล่อมแก้ลม น่าจะดึงดูดสาวๆ รุ่นราวคราวเดียวกันสบายๆ เลยนี่นา" จีซึ่งใคร่ครวญชั่วขณะก็ตืดนิ้วตึงเป๊าะ "หรือว่าเธอเป็นพวกตายด้าน!"

"หา?"

ข้อสรุปของจีซึ่งทำเอาฮยอนซึงอึ้งจนไปต่อไม่ถูก ฝ่ายจีซึ่งนั้นจริงจังมาก น้องชายเธอควรจะกระปรีะกระป่วนมีชีวิตชีวาให้สมกับที่เป็นหนุ่มวัยยี่สิบเจ็ดไม่ใช่หรือ แต่นี่ซึกจะเข้าขั้นน่าเป็นห่วงเสียแล้วเพราะเขาไม่มีสาวข้างกาย แม้แต่คนเดียว จีซึ่งจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าน้องชายเคยมีแฟนเมื่อไหร่

"ถ้าไม่ใช่ แล้วทำไมไม่คิดจะมีแฟนสักที จะผู้ชายหรือผู้หญิงก็เถอะไม่เห็นคบใครเลย"

"ให้คบผู้ชายได้หรือ"

"จริงๆ ก็ไม่ยากให้เป็นแบบนั้นหรอก แต่แล้วไง ถ้าเธอต้องการ"

คำตอบเท่ๆ ของพี่สาวทำเอาฮยอนซึงหัวเราะอย่างไม่อยากเชื่อ อันที่จริงเขารู้ตัวว่าไม่มีทางเป็นแบบนั้นอยู่แล้ว

"เท่าจิง"

ฮยอนซึงนั่งลงบนโซฟา จีซึ่งเดินเข้ามาหาแล้วยกมือเท้ากับพนักโซฟาฝั่งตรงข้าม

"ทำไมไม่คบใครเลยล่ะ หรือว่าคบอยู่ แต่ไม่พามาเจอพี่"

"ยุคนี้จะเปิดตัวว่าคบทีละสองคนอย่างพี่ก็ลำบากอยู่นะ"

"จริงอ๊ะ มีแฟนแล้วจริงๆ แต่ไม่พามาเจอหรือทหรอเนี่ย"

จีซึ่งตาเป็นประกาย ฮยอนซึงจึงรีบพูดเป็นการดับไฟก่อนที่ความคาดหวังจะลุกโชติช่วงไปมากกว่านี้

"เปล่าซะหน่อย มีผู้หญิงมาชอบผมเยอะแยะ แต่ผู้หญิงที่ผมชอบกลับไม่สนใจผมแม้แต่ปลายเล็บ มัวตกหลุมรักชายอื่นอยู่"

"อื้ยตาย แอบรักเขาข้างเดียว"

ฮยอนซึ่งได้ยินแล้วก็ฉีกยิ้มสั้นๆ ช่างเป็นคำที่ไม่เหมาะกับเขาเอาเสียเลย
ทว่าถึงจะไม่เหมาะ แต่ก็นับว่าถูกต้อง

"อืม รักข้างเดียว เอาตรงๆ คือเคยรักข้างเดียว"

เพราะฮยอนซึ่งดันไปเห็นเหตุการณ์ไม่คาดฝันระหว่างซงอา กับแจชิน
เมื่อวานเช้า เขาจึงหมายมั่นจะตัดใจทันที แม้เสียตาก็ไม่ได้มีความคิดจะแย่งชิง
กับใคร อีกอย่างคือตอนนี้ซงอา ก็มีความสุขดี

"เคยรักข้างเดียว? เป็นอดีตไปแล้วนี่ ยังไม่ลองทำอะไรจะยอมแพ้ไปเฉยๆ
เหรือ"

"ก็บอกแล้วไงว่าเรามีแฟนแล้ว ผมเองก็ไม่วุ่นวาย จู่ๆ เรื่องก็เป็นแบบนี้"

ฮยอนซึ่งรู้สึกขมในปาก ความคิดหนึ่งวาบขึ้นมา

ถ้ารู้ตั้งแต่แรกว่ารุ่นพี่มีแฟนแล้ว เราจะต้องชอบมันนะ

เขาได้คำตอบทันทีโดยไม่ต้องคิดนาน

ก็คงลองพยายามดูละมั้ง ช่วยไม่ได้แฮะ

สำหรับเขา ซงอาเป็นผู้หญิงมีเสน่ห์มาก โดยเฉพาะเมื่อเธอยิ้มกว้างสดใส
ตอนทาลิปติกส์ชมพู่ที่เข้ากันดีเหลือเกินกับผิวขาวๆ นั้น ฮยอนซึ่งถึงกับกลัวว่า
จะมีใครมาได้ยื่นเสียงหัวใจเขาเดินโครมครามเวลาที่ได้เห็นเธอ

"จะฝากอะไรไปให้พี่รองก็เอามาเร็วๆ"

ฮยอนซึ่งเอย์พลางลุกขึ้นยืน ผลักความคิดถึงซงอาออกไป ถ้าอยู่บ้าน
เขาคงเอาแต่คิดถึงเธอแน่ๆ จึงตั้งใจออกมาข้างนอก ทว่าพอออกมาแล้ว
ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยน คงต้องรีบย้ายสถานที่ สมองจะได้โล่งๆ

"นัดบอดให้มัย"

"ฝากบอกพี่รองว่า 'นัดบอดให้มัย' เหรือ พี่เขยคงชอบใจน่าดู"

"อย่าไปบอกแบบนั้นเข้าจริงๆ นะ" จีซึ่งอมยิ้มพลางยื่นถุงกระดาษ
ให้น้องชาย "ว่าแต่...ผู้หญิงแบบไหนกันนะ ถึงกับทำให้น้องพี่รักข้างเดียวได้
มีรูปมัย"

"จะดูรูปผู้หญิงที่ผมตัดใจไปแล้วทำไม อีกอย่างก็ไม่มีรูปอยู่แล้วด้วย"

ฮยอนซึ่งรับถุงกระดาษมาถือ รีบออกจากห้องเพราะเกรงว่าพี่สาว
จะรังเกียจตัวต่อไป

"เรายังไม่ได้ตีสมาชิกกันสักถ้วยเลยนะ" จีซึ่งตามมาติดๆ

"ตอนคุยกับลูกค้าก็ต้องดื่มชาอยู่แล้วทั้งวันทั้งคืนยังจะชวนอีก ถ้าว่างนัก
ละก็ หาเวลาไปกินข้าวกับพี่รองบ้างละ ยังไงเดี๋ยวผมจัดการนัดให้"

ฮยอนซึ่งตัดบทเพื่อให้พี่สาวเลิกตามเขาสักที ขณะลงบันไดนั่นเอง
สายตาที่หันไปเห็นใครบางคนเข้าโดยบังเอิญ

"เป็นอะไรไป"

จู่ๆ ฮยอนซึ่งก็หยุดเดินกะทันหัน จีซึ่งที่อยู่ด้านหลังพลันสงสัย

"ขอเวลาเดี๋ยว"

ฮยอนซึ่งก้าวถอยไปหลบเพื่อไม่ให้มองเห็นจากด้านล่าง ที่ชั้นหนึ่ง
ผู้จัดการร้านกำลังออกไปส่งลูกค้าซึ่งเพิ่งคุยรายละเอียดและรับคำปรึกษาเสร็จ
เขามองตามร่างคนสองคนผ่านผนังกระจกใสทั้งบาน

...โดยเฉพาะฝ่ายชาย

ฮยอนซึ่งเฝ้าดูทั้งคู่ขับรถที่ฝากไว้กับพนักงานรับจอดรถ ก้าวขึ้นนั่งเรียบร้อย
จนกระทั่งขับออกไป จากนั้นตัวเขาก็รีบร้อนลงมาหาผู้จัดการร้านยังชั้นล่าง

"สองคนเมื่อก็เป็นใครครับ ที่เพิ่งออกไปนะ"

"คะ?" ผู้จัดการร้านงงวย แต่ก็ตอบฮยอนซึ่งโดยไว "เป็นลูกค้าที่มารับ
คำปรึกษาค่ะ"

"มาสั่งตัดชุดแต่งงานจริงๆ ลินะ เจ้าบ่าวชื่ออีแจชินใช่ไหมครับ"

"ทำไม เธอรู้จักด้วยเหรอ" จีซึ่งที่เพิ่งลงบันไดตามมาถามแทรกขึ้น

ฮยอนซึ่งเอาแต่จ้องผู้จัดการร้าน อีกฝ่ายจึงรับเอกสารจากพนักงาน
ที่ให้คำปรึกษาคู่รักเมื่อครู่มาอ่าน

"คะ เจ้าบ่าวชื่อคุณอีแจชิน เจ้าสาวชื่อคุณโคฮโยจู วางแผนจะแต่งงานกัน
ที่โรงแรมคริสตลในวันวาเลนไทน์ปีหน้าค่ะ"

"เหอะ"

ฮยอนซึงพนหัวเราะออกมาด้วยความคับข้อง ングไปหมดกับสิ่งที่ไดยิน
เจ้าบ่าวนะรู้จัก แต่ชื่อเจ้าสาวมันยังงิ แล้วรุ่นพี่ซงอาคืออะไร

ฮยอนซึงมองออกไปด้านนอกอีกครั้ง เข้าใจสถานการณ์ได้ทันที สีหน้า
ของเขาก็แข็งกร้าวขึ้นอย่างน่ากลัว

"ทำไม มีเรื่องอะไรเธอ"

จีซึงอึดอัดจนต้องถามซ้ำ ครูหนึ่งให้หลังฮยอนซึงก็คล้ายตัดสินใจ
ได้อย่างเด็ดขาด

"พี่ ผมตัดสินใจไม่ได้แล้วละ รักข้างเดียวครั้งนี้ละ"

เมื่อไดยินเสียงกุกกักดังมาจากด้านข้าง ฮยอนซึงก็รีบเหล่มองทันที
เขาเฝ้าดูซงอาเปิดชิปกระเป๋าใบเล็กบนโต๊ะโดยไม่พูดอะไร วันนั้นเธอก็ยังหยิบ
ลิปสติกสีชมพูที่ทำให้เขาใจสั่นออกมาโดยที่ยังไม่รู้เลยว่าแฟนตัวเองเป็น
คนพรรคไหน ริมฝีปากเธออวบอัมเป็นกระจับสวย พอเคลือบด้วยสีชมพูแล้ว
ยิ่งดูน่าหลงใหลจนอยากเข้าไปขบเม้มเสียแต่วันนี้

โธ่เว้ย!

ฮยอนซึงบีบเมาส์ในมือแรงขึ้น แค่นี้ภาพริมฝีปากเธอก็ระชิบบอกรัก
ไอ้ซยะนั่นต่อหน้า เขาก็โมโหจนแทบทนไม่ได้ หากซงอาทาลิปสติกแท่งนั้น
ก็หมายความว่าเธอกำลังจะแอบไปหาแจซึน นี่เป็นข้อเท็จจริงที่ฮยอนซึง
ค้นพบจากการจับสังเกตเธอกับแจซึนอย่างใกล้ชิดมาตลอดสองสัปดาห์ ซงอา
ที่ทาลิปสติกสีนั้นดูไม่สวยในสายตาของฮยอนซึงอีกต่อไป และเขาทนดูอยู่เฉยๆ
ไม่ได้แล้ว

"รุ่นพี่"

ซงอาปิดปลอกลิปสติก หันมามองตามเสียงเรียก

"หืม?" เธอส่งเสียงเป็นเชิงถามอย่างใสซื่อ

ฮยอนซึงทำหน้าสโตไล ยื่นมือไปที่ริมฝีปากของเธอ

"อย่าทาลิปสติกนี้เลยครับ"

มือเขาเฉี่ยวผ่านริมฝีปากไปจับคางเธอเบาๆ ปลายสีชมพูซึ่งเคย
ก่อนกวักจิตใจเขาเลื่อนไปเล็กน้อย เหตุการณ์ไม่คาดฝันทำให้ซงอาตาเบิกโพลง
ชั่วคราวให้หลังริมฝีปากเปื้อนๆ ก็เผยขึ้น

"ทำอะไรนะ"

ฮยอนซึ่งยังคงตะคองเธออยู่โดยไม่พูดอะไร ทำเพียงเลื่อนสายตา
ออกจากริมฝีปาก ครั้นเห็นสายตาดิ่งงันแกมต่อว่าของหญิงสาว เขาก็ยิ่ง
อยากดื้อรั้นกว่าเก่า

ไม่ได้รู้เรื่องราวเลยว่าผู้ชายที่คบอยู่เป็นคนแบบไหน เด็กโง่ซดๆ...

ฮยอนซึ่งดึงมือกลับ ตอบหัวนง

"มันไม่ค่อยสวยนะ"

"หา?"

คำตอบที่ได้รับสร้างความประหลาดใจแก่ซงอาที่จริง ทว่ายังมีสิ่งอื่น
ที่ทำให้เธอโมโหมากกว่านั้น

ฮยอนซึ่งสบตาเธอตรงๆ

พูด... หรือไม่พูดดี

วันนี้เขายังคงคิดไม่ตก ตัดสินใจไม่ได้ว่าซงอาควรฟังจากปากของแจชิน
หรือเขาจะเป็นคนบอกเองดี ใจจริงเขาอยากจะรีบบอกให้เร็วที่สุด แต่การที่เขา
มีส่วนรับรู้โศกนาฏกรรมนี้ด้วยอาจยิ่งทำให้เธอเจ็บปวด ฮยอนซึ่งจึงพูดอะไร
ไม่ออก ถ้าซงอารู้ความจริงเข้า เจ้าตัวคงปรารถนาจะเก็บมันเอาไว้เงียบๆ

แจชินคิดอะไรอยู่กันแน่ ทำไมจนป่านนี้ก็ยังไม่บอกไม่กล่าวเธอ

ฮยอนซึ่งคาดว่าซงอาต้องเป็นฝ่ายถูกทิ้งแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ ซึ่งเธอ
ควรจะระแคะระคายมาตั้งนานแล้วด้วย หลักฐานที่บ่งชี้ชัดเจนว่าแจชินยังไม่ได้
พูดอะไรเลยก็คือลิปสติกปลายสีชมพูที่เปราะเลื่อนเพราะมือฮยอนซึ่งนั่นเอง

กะคบบรรุ่นพี่เล่นๆ ไปถึงตอนร่อนการ์ดเลยหรือไง คงไม่คิดจะหลอกกัน
จนวันแต่งงานหรอกนะ

ซงอาที่มองฮยอนซึ่งอย่างตระหนกเพิ่งรู้สึกตัวเอาตอนนั้นว่าเขาหายบคาย

"ไม่ค่อยสวยหรอก อะไรไม่สวย ลิปสติกไม่สวย หรือว่าฉันที่ทาลิปสติก
ไม่สวยกันแน่"

ฮยอนซึงชะงัก ก่อนจะหันมาตอบที่เออ

"ทั้งสองอย่างครับ"

"ทั้งสองอย่าง?"

"รุ่นพี่ที่ทาลิปสติกสีนี้ออกจะสวยน้อยกว่าเก่าด้วยซ้ำ"

"หา? จริงๆ เลยเจ้าเด็กนี่!"

ซงอาโมโหในที่สุด ไม่เข้าใจเลยว่าฮยอนซึงซึ่งปกติมีความเป็นผู้ใหญ่มากตลอด ทำไมจู่ๆ ก็ทำตัวเหมือนเด็กซี้แก๊ง ขณะที่เธอดั่งท่าจะจับแก้อีเขา
หมุน แจชินก็เดินผ่านด้านหลังทั้งคู่ไป

"ผมขอตัวขึ้นไปประชุมชั้นบนนะคะ"

ซงอามองแจชินแล้วดึงทิชชูเปียกมาเช็ดรอบๆ ริมฝีปาก ก่อนจะลุกขึ้น
พลาจฮูฮยอนซึงเสียงเบา

"อีกเดี๋ยวขอคุยด้วยหน่อยนะ!"

ซงอาไล่ตามแจชินอย่างระมัดระวังไปยังบันไดหนีไฟแทนที่จะเป็นลิฟต์
และฮยอนซึงก็มองตามเธอไปด้วยสายตาไม่พอใจ

ได้ครับ อีกเดี๋ยวคุยกัน

"หัวหน้าคะ"

แจชินได้ยินซงอาเรียกก็หยุดเดินเมื่อขึ้นไปได้ครึ่งชั้น ซงอามองรอบๆ
ให้แน่ใจว่าไม่มีใครแล้วจึงรีบขึ้นไปยืนดักหน้าเขา

"ว่าไง มีเรื่องจะพูดหรือ"

"เปล่าค่ะ ก็แค่อยากอยู่ใกล้ๆ ที่รักแบบนี้"

ซงอาใช้สองแขนกอดเอวแจชิน จุ่มพิตริมฝีปากเขาเบาๆ แจชิน
เพียงยิ้มบางกับความซื่อของเธอ

"วันนี้วันศุกร์ ช่วงเย็นจะทำอะไรคะ"

"อ้อ ฉันยังไม่ได้ออกหรือว่าเย็นนี้มีนัดเลี้ยงรวมรุ่นมหา'ลัย"

"เลี้ยงรวมรุ่น? ไม่ได้ไปมาอาทิตย์ที่แล้วหรือคะ"

คิ้วแจชินกระตุกเล็กน้อยด้วยความตกใจ แต่เพราะเป็นชั่วเสียวินาทีสั้นๆ
ซงอาจึงไม่รู้สึกลงถึงความผิดปกติ

"อาทิตย์ที่แล้วเลี้ยงรวมศิษย์เก่าทั้งหมด ของวันนี้เป็นเลี้ยงรวมเฉพาะรุ่น
นะ ใกล้สิ้นปีแล้วงานเลี้ยงโน่นนี่เลยเยอะไปหมด"

"ทำไมช่วงนี้ยุ่งจังคะ ทั้งวันธรรมดา วันหยุด ไม่ได้เห็นหน้ากันเลย"

ซงอาทำปากยื่นเหมือนจะร้องไห้ แจชินตบไหล่เธอเบาๆ อย่างนุ่มนวล

"ขอโทษนะ มันในช่วงสิ้นปีนะ เธอก็เข้าใจฉันหน่อย"

"เศร้าแต่ก็ต้องเข้าใจสินะคะ การรักษาคอนเน็กซ์สำคัญกับหัวหน้า
ของเรา"

"อืม ขอบใจนะ"

พอแจชินหอมแก้มซงอาเท่านั้น เธอก็ยิ้มแฉ่งหน้าบาน

"ว่าแต่เลี้ยงรวมรุ่นขอฉันไปด้วยไม่ได้หรือคะ เราคบกันมาตั้งนานแล้ว
ฉันยังไม่เคยเจอเพื่อนๆ ของคุณเลยสักครั้ง"

"จากนี้จะค่อยๆ พาไปเจอนะ วันนี้คงไม่เหมาะเพราะมีเรื่องสำคัญ
ต้องคุยกัน ไว้ครั้งหน้านัดกันสบายๆ เมื่อไหร่ค่อยไปดีกว่า ตอนนี้เพื่อนฉัน
ก็กลับเกาหลีกันมาเยอะแล้ว"

"จริงนะ?"

"อืม"

ซงอาหัวเราะว่า ดีใจที่ได้รับอนุญาตเป็นครั้งแรกในรอบสามปี เธอ
กอดเธอเขาแน่นขึ้น จริงๆ แล้วอยากจะจูบแบบดูดดื่ม แต่หากเริ่มแล้ว
คงไม่ได้หยุดง่ายๆ จึงต้องพับความโลภนั้นไว้ก่อน

"สุดสัปดาห์ละคะ เสาร์อาทิตย์ก็ไม่ว่างหรือ"

"ขอตุสสถานการณ์ก่อนแล้วจะโทรหานะ วันนี้ยังงคงตีหมักหมัก"

"โอเคค่ะ ฉันไปหาแถวๆ บ้านคุณได้แหละคะ แค่อโทรมาก็พอ หรือถ้าที่รัก

ดื่มกันเสร็จเรียบร้อยแล้วจะมาที่บ้านฉันก็ได้ เตียวฉินต้มซุปแก้มากังให้เองค่ะ"

"ไม่ต้องรอรอก ขอดูก่อนนะ"

"อืม"

ครั้นแจซินบอกว่าต้องไปแล้ว ซงอาภักก็วางถ้วยลงอย่างเสียดาย แต่ยังไม่วายช่วยจัดเนกไทที่ผูกเรียบร้อยดีอยู่แล้วให้เข้าที่อีกครั้ง

"รู้ใช่ไหมคะว่าฉันรักคุณ"

"อืม ฉันก็เหมือนกัน"

แจซินหอมแก้มเธออีกครั้งก่อนจะขึ้นบันไดไป ซงอารอจนขาเดินลั่นส่ายตางิ่งเลิกลมลง ขณะลงบันไดมาหนึ่งขั้นเธอก็ตัวแข็งค้าง

เจ้าเด็กนี่...มาได้ยังไง!

ฮยอนซึงยืนกอดดอกฟิงกรอบประตูลายตางจ้องขึ้นมาที่เธอด้วยสีหน้าเครียดเคร่ง

จะเห็นรีเปล่านะ ถูกจับได้แล้วนั่นแหละ

เธอไม่แน่ใจว่าเธอเห็นหรือได้ยินตั้งแต่ตอนไหน ซงอาซึงตัวแข็งทื่อไปเรียบร้อยแล้วได้แต่นั่งงัน

ไม่รู้แหละ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ก่อน พอเห็นแล้วต่อให้รู้ก็คงปิดปากเงียบให้เองละมัง

เรื่องของคนระดับเจ้านายแถมยังเกี่ยวข้องกับหัวหน้าอีก พนักงานใหม่แค่ปีเดียวคงไม่กล้าเอาไปพูดง่ายๆ รอก แถมฮยอนซึงยังเป็นคนรักษามารยาทในที่ทำงานอย่างเคร่งครัดมาโดยตลอดด้วย แต่ยังเร็วไปที่จะฟันธง ก็เมื่อครู่เขาเพิ่งจะทำลิปสติกเธอเปื้อนด้วยเหตุผลแปลกๆ ไม่ใช่หรือ

ซงอาสูดหายใจเข้าลึกๆ เดินลงบันไดหลังจากเริ่มรวบรวมสติได้บ้าง เธอก้าวขาลั่นๆ มาจนกระทั่งถึงหน้าประตูบันไดหนีไฟ ฮยอนซึงยังคงจ้องเขม็งจนร่างเธอแทบทะลุ

กลัวแล้วนะ มองอะไรขนาดนั้น

ซงอายื่นมือไปที่ประตู ตั้งใจไม่มองชายหนุ่ม ทว่าทันทีที่เขาขยับตัว

มาดำนข้าง เธอกลับสะดุ้งตัวโยน รีบเก็บมือไม่

จะบ้าตาย เป็นอะไรของเขาเนี่ย

เธอไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่ จึงได้แต่กัตรีมฝีปากย่ำๆ ทั้งที่ยังก้มหน้า แต่แล้วเสียงของฮยอนซึงก็ลอยมาเข้าหู

"เย็นนี้ว่างมั๊ยครับ"

"ยะ...เย็นนี้?"

เธอเผลอเงยหน้าขึ้นสบตาเขา จากนั้นก็รีบหลบตา อาจเพราะมีชนักติดหลังเลยไม่สบายใจเอามากๆ แม้เป็นเพียงแวบเดียวเธอก็รู้สึกได้ว่าเขาน่าจะกำลังโกรธ

อะไรกันเนี่ย

ซงอาพยายามลดความตึงเครียดลง ถ้ามกลับโดยไม่ยอมสบตา

"หมายถึงวันนี้เหรอ"

"ครับ เย็นวันนี้ ว่างมั๊ยครับ"

"อืม..." ซงอรูสึกถึงกลางไม่ดี เธอไม่ควรตอบเป็นอันขาดว่าเย็นนี้ว่าง "ไม่รู้ว่าคุณมีเรื่องอะไร แต่คงไม่สะดวก เพราะฉันมีนัดแล้ว"

"รุ่นพี่ถูกหัวหน้าที่คิดเองเออเองว่าเป็นแฟนเท ผมได้ยืนยันหมดแล้วครับ"
หา?

ซงอามองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าตึงเครียดสุดขีด ท่าทางเขาจะเลือกเห็นและได้ยินเฉพาะประเด็นสำคัญมากๆ เสียด้วย

โฮ้ย ทำไงดี ให้ตายเถอะ!

"พะ...แฟนเฟินที่ไหนกัน ถูกเทอะไร ใคระที่ที่ถูกเทนะ!"

ซงอาเชิดคางหันหน้ามาสบตากับเขาตรงๆ ต่างจากเมื่อครู่ แต่ฮยอนซึงไม่นำพา จ้องเธอเขม็งอย่างน่ากลัวยิ่งกว่าเก่า

"ถูกเทแล้วแน่นอนครับ รุ่นพี่ แม้จะเทียบไม่ได้เลยกับการถูกเทในอนาคตกก็ตาม"

"หา?"

เหมือนมีความหมายแฝงอะไรบางอย่าง ซงอาารู้สึกตึงตัง จึงจ้องฮยอนซึ่งเพื่อขอคำอธิบาย แต่ดูท่าทางเขาไม่คิดจะใจดีบอกสิ่งใดทั้งสิ้น

"ยังงี้ก็แล้วแต่ สรุปร่วงโซ่มัยครึบ"

"ไม่ร่วง ไม่มีเวลาให้นายหรือ"

ซงอาคลับคล้ายว่าตนอาจคล้อยตามฮยอนซึ่งโดยไร้สาเหตุ เลยบัดปฏิเสธอย่างเด็ดขาดพร้อมสละหน้าหนี ไม่รู้เขาหวังอะไร ฮยอนซึ่งคงใช้เรื่องนี้มาเป็นจุดอ่อนนัดพบเธอเพื่อเอ่ยปากร้องขอบางสิ่งแน่ แม้จะรู้จักกันได้ไม่กี่เดือน แต่เขาก็ดูไม่น่าใช้พวกลัวผู้ชายหน้าไม่อายหรือใจแคบเสียหน่อย

"ไม่ว่าก็ต้องทำให้ร่วงครับ เลิกงานแล้วเจอกันที่ทางม้าลายหน้าบริษัทนะ ผมขอพูดชัดๆ ว่ารุ่นพี่ครับ"

"หา? นี่นาย!"

ฮยอนซึ่งเอื่อยแถมสั่งโดยไม่เปิดโอกาสให้ซงอาโต้แย้ง จากนั้นก็กลับหลังหัน เปิดประตูแล้วเดินเข้าไปด้านในตึก ซงอามองประตูที่ปิดลงอย่างน่าขัน อัจฉนพูดไม่ออก

"อะไรของเข อายุน้อย ประสพการณ์ก็ยังด้อย กล้ามาออกคำสั่งงูกันได้อย่างไร"

ปกติฮยอนซึ่งทั้งสุภาพกับรุ่นพี่ ทั้งว่านอนสอนง่ายดีมาก ซงอาเลยยิ่งโมโหเข้าไปใหญ่ แถมแววตาตอนกล่าวสั่งประโยคสุดท้ายยังดูเหมือนสังสารเธอเสียด้วย

"อายุห่างกันแค่ปีเดียวก็จริง แต่ประสพการณ์การทำงานห่างกันสามปีนะยะ!" ซงอาตะโกนไล่หลังใส่ประตูที่ปิดสนิท "ช่างเถอะ! ทำไมต้องไป ทำไมฉันต้องเจอเจ้าเด็กนั่นด้วย"

ซงอาจับลูกบิดประตู คิดจะمينเฉยเสีย ทว่าสิ่งที่เขาพูดไว้ดันทำให้เธอสับสนขึ้นมาอีก

'ถูกเทแล้วแน่นอนครับ รุ่นพี่ แม้จะเทียบไม่ได้เลยกับการถูกเทในอนาคตกก็ตาม'

"หมายความว่ายังงั้นนะ เหมือนจะไม่ได้พูดมัวไปเรื่อยซะด้วยสิ..."

ปกติคงอาจจะไม่เก็บอะไรมาคิดเล็กคิดน้อยให้ปวดหัวง่าย ๆ แต่ตอนนี้
ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกสงสัยในคำพูดของเขา ผ่านไปครู่หนึ่งเธอก็ส่ายหน้าแรงๆ

กังวลทำไม ไร้สาระน่า ไม่มีเหตุผลอะไรให้ต้องเป็นทุกข์ซะหน่อย
คงอาทำให้ใจให้สงบอีกครั้ง

"ใช่ ไม่ต้องสนใจ ไม่ไปเตี๊ยะขาด"

เธอเพิ่มพ่ายำกับตัวเองพลางหมุนลูกบิดประตูสุดแรง เมื่อเวลาผ่านไป
ความกังวลอันไร้สาระก็จะถูกลืมเลือนไปเอง

"ขอตัวกลับก่อนนะคะ ขอให้มีความสุขกับวันหยุดค่ะ"

ซองอารีบลุกขึ้นทันทีที่ถึงเวลาเลิกงาน เธอรู้สึกว่ายอนซึ่งซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ
กำลังจีบจ้องเธออยู่ เธอตั้งใจเมินเฉย ก้าวฉับๆ ออกจากออฟฟิศไป

หากจะนับให้ชัดเจน เธอกับแจชินแอบคบกันในบริษัทมาได้สองปีสิบเดือน
แล้ว ตอนนั้นแจชินเป็นรองหัวหน้าและซองอาเพิ่งจะมาทำงานใหม่ๆ เขาเป็น
ฝ่ายจิบเธอก่อน ตั้งแต่สมัยที่เธอยังไม่รู้เรื่องราว ซองอาตกหลุมรักความอ่อนโยน
และความมีน้ำใจของเขาทันทีโดยไม่คิดเล่นตัว เธอไม่ใช่พวกเล่นตัวหรือ
คิดคำนวณเก่งอยู่แล้วเป็นทุนเดิม ไม่อย่างนั้นเธอคงต้องร้อนใจหรือเครียดกว่านี้
มาก

'บอกแล้วใช่ไหมว่าไม่ได้ เวลาชอบใครต้องหัดเก็บอาการไว้บ้าง แสดง
ความรู้สึกออกมาหมดตรงเดียวแล้วจะไปต่ออย่างไร ความเจ้าใจก็มีแต่ลดลง
เท่านั้นเอง'

ยามเธอต้องการทำอะไรตรงกับใจแต่ไม่อาจแสดงออกได้จริงๆ ได้ เพื่อนๆ
จะล้อตักตักขบขันใจแทนเธอ ทว่าเจ้าตัวไม่ใส่ใจ ชอบก็บอกว่าชอบ เธอเล่นแง่
ไม่เป็น คำนวนไม่ได้ หากรักเธอที่เป็นเช่นนั้น เธอก็พร้อมจะแน่ใจว่านั่นคือ
รักแท้ ด้วยเหตุนี้แจชินจึงเป็นคนที่ดีมากสำหรับซองอา เมื่อเขาจิบ เธอก็โอนอ่อน
ทันที แจชินไม่เคยดูถูกหรือหัวเราะเยาะเธอเลยสักครั้ง ผ่านมาเกือบสามปีแล้ว

เขายังอ่อนโยนและอ่อนหวานกับเธอดังเดิม แม้จะรู้สึกเศร้าที่ไม่สามารถเปิดเผยความสัมพันธ์ได้เพราะแอบคบกันลับๆ แต่เขาก็ดูแลเอาใจใส่เธอดีมากจนทดแทนเรื่องดังกล่าวได้ทั้งหมด หลักฐานคือเธอไม่เคยต้องเหงาเลยแม้แต่ครั้งเดียว เมื่อมีเขาเคียงข้าง

ซองอาลงมายังล็อบบี้ของบริษัทแล้วรีบตรงไปที่ประตูทางออก แต่จู่ๆ ก็รู้สึกถึงแรงสั่นในเสื้อโค้ตจนต้องหยุดเดิน ฮยอนซึงโทรมาจริงตามที่เธอคาดเอาไว้

"คิดว่าฉันบ้าหรือถึงจะรับสายนะ หี ตลก"

ซองอาตัดสินใจรีบออกนอกเคาน์เตอร์ แอบเสียดายที่ต้องกลับบ้านเร็วในเย็นวันศุกร์ แต่ก็ดี นานๆ ที่จะได้มีโอกาสทำความสะอาดบ้าน เตรียมพร้อมเอาไว้เพื่อแจซินจะมาด้วย

ต้องไปซูเปอร์ฯ ซื้อวัตถุดิบต้มซุ๊ปแก้ม่าค้างหน่อยละ

หญิงสาวคิดพลางผลักประตูหมุน โทรศัพท์ในเสื้อโค้ตสั่นอีกครั้งสั้นๆ พอพ้นจากประตูหมุนเธอก็หิบบอกตัวเอง เป็นข้อความเสียงจากฮยอนซึง

"แล้วจะเสียใจนะครับ"

คำพูดสั้นๆ ที่ไม่อธิบายอะไรเลยทำให้ซองอาคิ้วขมวด ตอนนี้ดูทรงแล้วฮยอนซึงน่าจะเป็นคนที่รู้จักใช้จิตวิทยาไม่หยอก น้ำเสียงเขาแทรกซอนทะลุความกังวลใจที่เธอพยายามกดให้สงบเข้ามาจนได้ ซองอาหน้าบึ้งในที่สุด

"ต้องการอะไรเนี่ย ทำแบบนี้ทำไม"

คงจะดีเสียกว่าหากฮยอนซึงเจตนาจับคู่ตอนแรกแล้วแก๊งเธอ แต่เหมือนจะไม่ใช่วิธีที่คิดในทีแรก เธอจึงรู้สึกหวาดหวั่นครั้งแล้วครั้งเล่า ถ้าตามเขาไป เธออาจต้องทุกข์ใจ ไม่สิ อาจต้องเจอสิ่งที่น่ากลัวที่สุดในชีวิตก็ได้

"ช่างมัน เสียใจก็เสียใจ ตามแซฮยอนซึงไปแล้วเสียใจ หรือไม่ตามไปแล้วเสียใจ ยังไงผลก็เหมือนกัน"

ซองอาบล็อกเบอร์โทรศัพท์ของอีกฝ่าย สายหน้าเพื่อสลัดความคิดเรื่องเขา

ทั้ง จากนั้นก็ออกเดินต่อ

ส่วนผสมซุ๊ปแก๊เมาค้ำมีอะไรบ้างนะ ใช้ปลาสดสาก้าพอดล็อกที่ที่รักชอบ
น่าจะดีในอะ

ซงอาพยายามอย่างหนักที่จะใช้สมองอันลึบสนมาคิดเรื่องอื่นจนไร้พื้นที่ว่าง

ปึน!

ซงอาที่ยืนอยู่หน้าทางม้าลายหันมองตามเสียงแตร รถยนต์สีกรมท่าหมุน
ปรากวูส่ายตา ฮยอนซึ่งในตำแหน่งคนขับสบตาเธอแล้วบ๊วยบี้เป็นเชิงให้เธอ
ขึ้นรถ แต่ซงอาที่สองมือซุกอยู่ในกระเป๋าเสื้อโค้ตกลับไม่ยอมขยับเขยื้อน
ทำเพียงจ้องมองเขานิ่ง ในเมื่อไปก็เสียใจ ไม่ไปก็เสียใจ เธอจึงเลือกอย่างหลัง
ทว่าสุดท้ายเท้าสองข้างดันพาเธอมาอยู่ตรงนี้ ซงอาสัมผัสได้ถึงกลางร้าย
อันน่าสะพรึงกลัว เธอไข่มะลงเมาที่พร้อมกระโจนเข้ากองไฟเสียที่ไหน แล้วทำไม
เท้าเจ้ากรรมถึงไม่คิดแม้แต่จะวิ่งหนี

"คาดเข็มขัดนิรภัยด้วยครับ"

ซงอานั่งลงข้างฮยอนซึ่ง จัดการคาดเข็มขัดนิรภัยตามที่เขาสั่งอย่างใจเย็น

"ขู่นั่นแบบนี้ ถ้าเรื่องมันไม่เป็นเรื่องล่ะก็ ฉันไม่ปล่อยนายไว้นะ คอยดู
เถอะ"

เธอเหลือบมองชายหนุ่ม หวังลึกๆ ให้เป็นแบบนั้นเสียยิ่งดีกว่า แต่
เขายังคงนิ่งเฉยแม้จะถูกเธอมองด้วยสายตาพิฆาตเต็มที่

"อยู่คั่นนมเหมือนกัน ถ้ารถไม่ติดก็สิบนาทีก ถ้ารถติดก็ประมาณสามสิบนาทีก
ถึงครับ"

"จะไปไหน"

"ไปถึงเตี่ยวก็รู้ครับ ระหว่างทางคิดถึงเรื่องมีความสุขเอาไว้ก็ดีนะครับ
เพราะช่วงเวลาแบบนี้มันอาจจะหายไปเลยสักพักใหญ่ๆ"

คำพูดแฝงความหมายบางอย่างหลุดออกมาอีกครั้ง คิ้วของซงอา
ขมวดเข้าหากันเบาๆ ฮยอนซึ่งมองอย่างเฉยเมยก่อนกลับไปจ้องถนนข้างหน้า

แล้วออกรถตามสัญญาณไฟที่เปลี่ยนสี เขาเองก็คิดไม่ตกว่าควรทำอะไร ครั้นเห็นซงอาหลงแจชินหวั้บักหวั้ป่า เขาก็ตัดสินใจได้ว่าตัวเองทนดูเธอ ต้มซุ๊ปแก้มาค้างโดยไม่สำเหนียกถึงธาตุแท้ของผู้ชายที่ทำเป็นยุ่งทุกสุดสัปดาห์ ไม่ไหวอีกต่อไป

ต่อให้ไม่รู้เรื่องอะไรเลยก็เหอะ แต่ไม่เอะใจขนาดนี้นั่นออกจะเกินไปแล้ว

แกมแจชินยังบอกด้วยว่าอีกไม่นานจะพาเธอไปพบเพื่อนๆ แสดงว่าตั้งใจจะหลอกซงอาไปจนถึงที่สุด เขาคงปล่อยไว้นะๆ ไม่ได้ พฤติกรรมแจชินชี้ชัดว่า กำลังเล่นกับหัวใจซงอาอย่างไร้คุณธรรม ไม่รู้สึกผิดเลยสักนิดจนน่าขยะแขยง

สกปรก แบบนี้ยังนับเป็นคนหรือ...

อาจเพราะเป็นเดือนธันวาคม หน้าซ้ายังเป็นวันศุกร์ ถนนจึงแทบจะกลายเป็นลานจอดรถ ในเมื่อรถขับไปไหนไม่ได้ ฮยอนซึงจึงเป็นฝ่ายเปิดประตึ้น

"คบกับหัวหน้าอ๊แจชินมานานเท่าไรรแล้วครับ"

แทนที่จะคิดเรื่องดีๆ ซงอากลับหน้าน่วคิ้วมวดหันมาทางเขา

"บอกแล้วไงว่าไม่ใช่"

"ผมก็อยากให้มันเป็นแบบนี้ครับ รุ่นพี่อาจจะอยากให้มันเป็นแบบนี้ยิ่งกว่าผมอีก"

ฮยอนซึงมองตอบเธอ

"พูดมาตรงๆ ซิ ไม่พอใจอะไรฉันไซ้มัย ทนไม่ไหวจนต้องแก้แค้นตอนนี้เลยหรือไง"

เธอยิงคำถามใส่เขาโดยไม่คิดปิดบังความขุ่นเคือง

"เปล่าครับ ไม่เกี่ยวเลย"

"แล้วทำแบบนี้ทำไม"

"เพราะชอบครับ" ฮยอนซึงตอบโดยไม่ลังเลสักนิด

"หา?"

ดูเธอเหมือนไม่เข้าใจ เขาจึงพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำอีกครั้ง

"เพราะผมชอบรุ่นพี่"

ประหนึ่งเพิ่งได้ยีนสิ่งที่ไม่อยากได้ยีน ชงอาตัวแข็ง อ้าปากค้างไปแล้ว
"ฮะ..."

ครูใหญ่ให้หลังชงอาถึงใต้หลดหัวเราะแห้งๆ ออกมา ฮยอนซึ่งมองอีกฝ่าย
อย่างนิ่งเฉยก่อนจะหันกลับไปมองถนนตรงหน้าอีกครั้ง รถค่อยๆ ขยับที่ละนิด

"นี่คือการสารภาพรักใช่ไหม"

"พูดขนาดนี้ ยังไม่เข้าใจก็ซื้อบ๊อแล้วครับ"

"เฮ้!"

ฮยอนซึ่งไม่สนใจความโมโหของเธอ เขามองสถานการณ์โดยรอบแล้ว
ขับแทรกเข้าไปยังเลนข้างๆ เนื่องจากใช้เวลานานกว่าที่คิดเลยต้องรีบหน่อย
เขาจำเป็นต้องไปให้ถึงก่อนอีกฝ่ายเพื่อคอยจ้องหะ ฮยอนซึ่งรู้ดีเลยที่เดียวว่า
สาเหตุที่เย็นวันนี้แจชินไม่ว่างเพราะมีนัดกับผู้หญิงที่ชื่อฮโยจูเพื่อตรวจดู
แบบชุดแต่งงานด้วยกันที่ร้านที่สาวเขานั่นเอง ฮยอนซึ่งวางแผนให้ชงอา
ได้เห็นภาพนั้นกับตา แม้จะเป็นวิธีที่โหดร้ายไปหน่อยก็ตาม ไม่อย่างนั้นชงอา
ซึ่งเชื่อมั่นในตัวแจชินเอามากๆ คงไม่ยอมเชื่อง่ายๆ แน่

"ผมถามว่าคบกับอีแจชินมานานเท่าไรแล้วครับ คงมากกว่าหกเดือน
ใช่ไหม"

จากที่ตรวจสอบมา แจชินจองตัดชุดที่ร้านที่สาวเขาตั้งแต่สี่เดือนก่อน
ลองคำนวณคร่าวๆ จนถึงวันงาน อย่างน้อยน่าจะต้องคุยเรื่องแต่งงานกับ
ผู้หญิงคนนั้นมาไม่ต่ำกว่าหกเดือน ซึ่งก็หมายความว่าแจชินหลอกชงอา
ที่คบกันอยู่แต่เดิมมาไม่ต่ำกว่าหกเดือนแล้ว อีกทั้งพอบอกกันก็ไม่ได้คุยเรื่อง
แต่งงานในทันทีอีก เป็นไปได้สูงว่าทั้งคู่คบกันมานานยิ่งกว่านั้นมาก

"เคยพูดเรื่องแต่งงานกันบ้างรีเปล่าครับ"

"นายจะอยากรู้ไปทำไม"

"ผมแค่อยากรู้ว่าเขาชั่วขนาดไหนหะครับ ถ้าเคยคุยว่าจะแต่งงานกับ
ทั้งสองฝ่ายก็ต้องถือว่าชั่วล้นๆ ไม่มีอย่างอื่นปน"

"สองฝ่าย?"

น้ำเสียงของซงอาโลดสูงขึ้นเล็กน้อย แสดงว่าเข้าใจคำใบ้ จุดนี้หากเขายังพูดอะไรต่อ เธออาจไม่ยอมไปด้วยแล้ว ฮยอนซิงเลยตั้งใจหยุด

"เคยมองผมในฐานะชายหนุ่มบ้างมั๊ยครับ ลักรั้งหนึ่ง"

"ทำไมฉันต้องมองอย่างงั้นด้วย พูดอะไรไม่เห็นจะเกี่ยวกันเลย"

"เท่าที่ดูมันก็เกี่ยวกันนะครับ ผมเพิ่งพูดอยู่ป่าวๆ ตอนเราเริ่มคุยกันว่าผมชอบรุ่นพี่"

ฮยอนซิงเหล่มองซงอา จากนั้นก็หันกลับไปมองถนนข้างหน้า

"ฮะ..." ซงอาพูดไม่ออก ได้แต่หัวเราะอย่างตะลึง "พอเลย แล้วตอนนี้จะไปไหน บอกให้รู้ก่อนสิ แล้วค่อยพาไป"

"เกือบถึงแล้วครับ เร็วกว่าที่คิด"

เมื่อผ่านช่วงรถติดมาได้ก็สบายขึ้น เหลือแค่กลับรถหนึ่งครั้ง เลี้ยวเข้าไปตรงลานจอดรถถนนก็จะถึงหน้าตึกพอดี ขณะหยุดรถรอสัญญาณไฟ ฮยอนซิงก็หันไปจ้องซงอาอีก

"ผมขออธิบายเกริ่นไว้ก่อนนะครับ"

"จะพยายามอธิบายให้ฉันฟังทำไม"

"ผมว่าการเป็นฝ่ายทิ้งซะเองดีกว่าถูกทิ้งครับ แล้วก็ขยันท่อน้ำต่อหน้าผมก็ยิ่งดีกว่าดูน่าสมเพชต่อจากนั้นะ"

"จะพูดเรื่องที่ไม่เกี่ยวกันไปถึงไหน"

"ผมชอบรุ่นพี่ เกี่ยวกันหรือยังครับ"

"เฮ้ะ!"

ฮยอนซิงมองข้ามความโกรธของซงอาอีกครั้ง แล้วกลับรถตามสัญญาณไฟ แล้วจอดที่หน้าร้านฮารา

"ลงได้ครับ"

"ที่นี่ที่ไหน"

ซงอามองออกไปนอกรถ เมื่อสังเกตตึกตรงหน้า ตาก็เบิกกว้างขึ้น เพราะเป็นสถานที่ที่คาดไม่ถึง

"ฮาร่า?"

ซงอาเองก็รู้จักทีนี้ดี ผู้หญิงที่อยากแต่งงานทุกคนไม่มีทางไม่รู้จักฮาร่า แม้แจชินจะไม่เคยพูดเรื่องแต่งงานกับเธอเลย ทว่ายังคงคบกับเขานานเท่าไร เธอก็ยิ่งไฝฝั่นถึงการแต่งงานมากขึ้นทุกที และการสวมชุดแต่งงานของฮาร่า คือส่วนหนึ่งในความไฝฝั่นนั้น

"ลงได้แล้วมั้งครับ"

ผลอหิริบตาเดียวฮยอนซึงก็ลงมาเปิดประตูให้เธอ ซงอาไม่รู้เหตุผล แต่ก็ยอมลงจากรถ

"มาทีนี้ทำไม คงไม่ใช่ว่าบอกชอบฉันเสร็จก็พามาลองชุดแต่งงานทันทีหรอกนะ"

"ไหนๆ มาแล้ว เลือกแบบเอาไว้หน่อยก็ไม่เลวนะครับ"

ซงอาขมวดคิ้ว หันหลังกลับเพราะรู้สึกเหมือนชายหนุ่มจะทำตามทีพูดจริงๆ แต่ฮยอนซึงคว้าข้อมือเธอแล้วดึงตัวเอาไว้เสียก่อน

"ของผมเองครับ"

"หา?"

"นี่คือหนึ่งในเสน่ห์ของผู้ชายเลยนะ รุ่นพี่เป็นประเภทไม่สนคนรวยสินะครับ"

ฮยอนซึงเป่าสติซงอาจนหลุดลอยด้วยการพูดสิ่งที่ไม่เกี่ยวโยงอะไรกันเลยแม้แต่นิดเดียว กระนั้นก็ยังพาเธอเดินเข้าไปในร้าน เมื่อเข้ามาแล้ว แม้เธอไม่ยินยอมก็ยังถูกบรรดาชุดแต่งงานตรงหน้าดึงดูดความสนใจไปสิ้น ถึงขนาดคิดออกแต่อย่างเดียวว่าสวยเหลือเกิน สวยจนอยากลองจริงๆ

"มาแล้วหรือคะ"

น้ำเสียงนุ่มนวลเรียกให้ซงอาหันมองด้านข้าง ผู้จัดการร้านยิ้มแย้มทักทายซงอาเบาๆ ก่อนย้ายสายตาไปที่ฮยอนซึง

"มาแล้วใช่ไหมครับ" ฮยอนซึงถาม

"ยังคะ เหลือเวลาอีกสิบนาทีก่อนถึงเวลานัด"

"ช่วยจัดของว่างไปให้ที่ห้องประธานหน่อยนะครับ เอาเป็นแซนวิชก็ได้"
"ได้เลยค่ะ"

เมื่อคุยกับผู้จัดการร้านเรียบร้อยแล้ว ฮยอนซึ่งก็จูงข้อมือซองอาพาเดินขึ้นบันได
"นี่ ทำอะไรนะ จะขึ้นไปทำไม"

ซองอาร์ถามอย่างตระหนก เขาตุล่ายกำลังโกรธอย่างไรบอกไม่ถูก
แต่เธอก็ไม่อาจหยุดยั้งก้าวของอีกฝ่ายได้

เป็นอะไรของเขานะ บ้าจริง

ฮยอนซึ่งเดินขึ้นไปยังชั้นสองโดยไม่ลังเล เขาจัดการเปิดประตูห้องประธาน
อย่างมั่นใจอย่างนั้น ซองอาถูกลากเข้ามาแบบไม่ทันตั้งตัว เธอยืนงออยู่กลางห้อง
มัวแต่ขัดขึ้นไม่สมัครใจเลยไม่ได้ชื่นชมสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น

"ที่นี่เป็นของนายจริงหรือ ทำสองอาชีพรึไง"

ห้องประธานว่างเปล่า ซองอาหันซ้ายหันขวา อ่านป้ายชื่อบนโต๊ะ

"อะไรนะ ประธานชื่อแซจึซึ่งต่างหาก"

เธอเพิ่งคิดได้ว่าท่านประธานของฮาร่าเป็นผู้หญิง ด้วยความที่ทำงานให้
ทีมโฆษณา ซองอาจึงรู้ข้อมูลในวงการแพชั่นมากพอตัว

"ว่าแต่ เดียวนะ...แซจึซึ่ง แซฮยอนซึ่ง?"

ซองอามองป้ายชื่อสลับกับหน้าฮยอนซึ่งพลางเบิกตาโต

"เป็นอะไรกัน หรือว่าคนในครอบครัว?"

"ใช่ะไม่มีเหวพริบนี้นา แล้วทำไมเรื่องอื่นถึงได้หัวขำขนาดนั้นล่ะครับ"

"หา? หัวขำ?"

ครั้นฮยอนซึ่งมองมาอย่างสงสารอีกหน ซองอา ก็อารมณ์ขันมัวหนักกว่าเก่า
ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาเอออระเหยชักใช้ว่าใครเป็นเจ้าของที่นี่เสียด้วยสิ เธอสะบัดมือ
ชายหนุ่มออกเป็นอันดับแรก

"อะไรของนาย พุดจาประหลาดๆ แล้วที่ลากฉันมานี้ยิ่งประหลาด
เข้าไปใหญ่"

"พามาเพราะมีอะไรจะให้ดูครับ"

"แล้วมันคืออะไรละ ทำงานก็ดี แก้ปัญหาให้คนอื่นก็เก่ง แต่ดันพูดจาให้คนฟังต้องอึดอัดแทบตาย"

"เพราะผมไม่อยากให้เจ็บปวด ทั้งหมดนี้ผมไม่ได้ทำเพื่อจะสร้างบาดแผลให้รุ่นพี่นะคะ"

ฮยอนซึงตอบทันที สายตาที่เคยมองอย่างสงสารเปลี่ยนเป็นเศร้าลึกล้ำ คำพูดในวันนี้งัดผ่านสมองซงอาตามลำดับ เธอหัวน้ใจขึ้นมาอีกหน

'ถูกเทแล้วแน่นอนครับ รุ่นพี่ แม้จะเทียบไม่ได้เลยกับการถูกเทในอนาคตกี่ตาม'

'ระหว่างทางคิดถึงเรื่องมีความสุขเอาไว้ก็ดีนะคะ เพราะช่วงเวลาแบบนั้นอาจจะหายไปเลยสักพักใหญ่ๆ'

'ผมแค่อยากรู้ว่าเขาชั่วขนาดไหนนะคะ ถ้าเคยคุยว่าจะแต่งงานกับทั้งสองฝ่ายก็ต้องถือว่าชั่วล้นๆ ไม่มีอย่างอื่นปน'

หรือว่า...

लगसंश्रुतंतांशुआऐलोकगकरेऐाऐऐऐ

อยาภหนึ่!

ซงอาหันไปทางประตูทันที

"ไม่ได้นะคะ"

ฮยอนซึงรีบยืนขวางหน้า ตอนนั้นเองเสียงก็อกๆ ก็ดังขึ้น ผู้จัดการร้านเดินเข้ามาพร้อมแซนด์วิชและน้ำผลไม้

"วางไว้บนโต๊ะเลยคะ"

ทันทีที่ผู้จัดการร้านกลับออกไป ฮยอนซึงก็ดึงข้อมือซงอาพาไปที่โต๊ะ

"กินรองท้องไว้เถอะคะ อีกเดี๋ยวงุ่นพี่อาจจะกินไม่ลงแล้ว"

ซงอาไม่ยอมนั่ง ไม่หยิบอะไรบนโต๊ะขึ้นมาทั้งนั้น เธอหลบตามองของกินครู่หนึ่งก่อนจ้องหน้าเขา

"ฉันไม่ดู ไม่อยากเห็น"

ซงอาร์ู้ตัวในที่สุด แต่ฮยอนซึงยังถอยไม่ได้ในตอนนั้น

"ผมรู้ครับว่ามันยากและโหดร้าย แต่ยังไงก็จำเป็นต้องดูครับ ต่อให้รุ่นพี่เห็นแล้วพยายามทำให้ไม่เชื่อก็ต้องดู เมื่อตาจดจำ ใจก็จะปฏิเสธทำเฉยไม่ได้ อีก"

สองคนจ้องหน้ากันอยู่เช่นนั้นประหนึ่งเล่นสงครามประสาท คงเป็นเรื่องยากเกินรับไหวเพราะแววตาของซงอาเริ่มสั่นระริกอย่างไม่อาจควบคุมเห็นดังนั้นฮยอนจึงเฝ้ามองเธอด้วยสายตาเด็ดขาดยิ่งขึ้น

เสียงอะอะคล้ายดังแว่วมาจากด้านนอก ตามมาด้วยเสียงเคาะประตูห้องท่านประธาน

"ครับผม"

พอฮยอนซึ่งขานรับ ผู้จัดการร้านก็เดินเข้ามาส่งสัญญาณทางสายตาสยอนซึ่งพยักหน้าแทนคำตอบ พอผู้จัดการร้านออกจากห้อง เขาก็ดึงข้อมือหญิงสาวเบาๆ พาไปตรงผนังกระจกที่ติดมู่ลี่บังสายตาไว้ จากตรงนั้นสามารถมองผ่านช่องว่างระหว่างมู่ลี่ออกไปเห็นใครก็ตามที่กำลังวัดตัวและลองชุดที่ด้านนอกได้อย่างทั่วถึง

หัวหน้า...!

ซงอาหันหลังกลับทันทีที่เห็นแจซินอยู่กับฮโยจู ยากรีบไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้ แต่ฮยอนซึ่งขวางเธอเอาไว้ ขยับไปทางไหนก็ไม่ได้

"หลีก" เธอกล่าวเสียงเย็นโดยไม่มองเขา

"ต้องดูครับ อย่าหนี"

ในที่สุดไฟในแววตาของซงอาก็ลุกโชน แต่ไม่ว่าจะจ้องอย่างโกรธแค้นเพียงใดฮยอนซึ่งก็ยังคงแน่วแน่

"บอกว่าชอบฉันไหม้ย เลยจะเข้ามาแทรกกลางระหว่างฉันกับหัวหน้าสินะ คิดหรือว่าฉันจะหนีไปหานาย"

"ผมไม่ใช่พวกเลวหรือกากเดนถึงขนาดสร้างความทุกข์ให้ผู้อื่นเพียงเพราะความพอใจของตัวเองหรอกนะครับ"

"ขอพูดชัดๆ เลยนะ ต่อให้เลิกกับหัวหน้า ฉันก็ไม่หนีไปหานายเด็ดขาด"

ถึงนายจะคิดว่าตัวเองไม่ได้ทำเลย แต่สำหรับฉัน นายทิ้งเลวทั้งใจร้ายมาก"

ซงอาพลักฮยอนซึ่งไปด้านข้าง ก้าวเดินอย่างที่เราตั้งใจ แต่ขากลับอ่อนแรง
ชวนเซเกือบล้มลง

"รุ่นพี่!"

ฮยอนซึ่งยื่นมือออกไปรวบตัวหญิงสาวไว้ได้ในพริบตา ซงอาไม่มีกระทั่ง
โอกาสจะสะดุ้งตัวออก ชายหนุ่มหมุนตัวกลับท่าเดิมโดยยังมีเธอในอ้อมกอด เธอ
มองข้ามป่าของฮยอนซึ่งซึ่งหันหลังเข้าหากระจะก ภาพแจชินกับผู้หญิงอีกคน
ปรากฏชัดเจน ทั้งคู่กุมมือกันนั่งอยู่บนโซฟากำลังเลือกดูอะไรบางอย่าง เธอ
หลับตาแน่นกับสิ่งที่เห็น ภาพนั้นช่างอ่อนหวานเสียจนน่าขนลุก

เหมือนเดาความรู้สึกเธอได้ จังหวะนั้นคำพูดทารุณแต่น่าเสียงใจดีของ
ฮยอนซึ่งก็แทรกเข้ามาในโสตประสาท

"จากนี้ดูให้ดีนะครับ"

ไม่

"ดูให้ได้ว่าผู้ชายที่รุ่นพี่เคยกระซิบบอกรักจากปากนั้นเป็นคนพรรคไหน"

ไม่ ไม่มีทาง

ซงอาหลับตาแน่นกว่าเดิม พลิกหน้าเข้าหาดันคอฮยอนซึ่งซึ่งยังคงเอื่อย
อย่างโหดร้าย

"เคราะห์ดีแค่นี้แหละที่ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่ของรุ่นพี่"

พอสักที ขอร้องล่ะ

"วันที่สิบสี่กุมภาพันธ์ครับ วันจัดพิธีแต่งงาน ผมรู้ว่าชื่อของเจ้าสาว
ที่จะยืนเคียงข้างอีแจชินคือโคฮโยจู ไม่ใช่ยุนซงอา"

สิบสี่กุมภาพันธ์เธอ

ซงอาลื้มตาทันที เอนตัวเงยหน้าขึ้นมองฮยอนซึ่ง ดวงตาสันตะท้านรุนแรง
ดังเรือกระดาศที่ถูกสาดซัดอย่างไร้ทิศทางกลางพายุคลื่น

"ทำไมเธอครับ"

"เมื่อกับบอกว่าสิบสี่...กุมภาพันธ์นี้ใช่หัย เขาจะแต่งงานวันนั้น...จริงๆ เธอ"

ซงอาพยายามถามจนจบประโยคทั้งที่เสียงสั้นเครือ แววดาค่อยๆ ลูกโซนด้วยความโกรธที่ละน้อย ฮยอนซึ่งมองเธอเงิบๆ ก่อนจะพยักหน้าช้าๆ

"เป็นวันที่มีความหมายกับรุ่นพี่ด้วยเหมือนกันหรอครับ"

ซงอามองข้ามไหล่ฮยอนซึ่งไปยังแจชินแทนคำตอบ มือสองข้างที่จับปาชายหนุ่มไว้เตรียมผลักเขาออกเปลี่ยนเป็นจิกแรงขึ้น

จะแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นวันที่สิบสี่กุมภาพันธ์นะหรอ ได้ยังไง ทำได้ยังไง

วันนั้นคือวันที่เธอและแจชินตัดสินใจคบกัน แจชินเป็นฝ่ายสารภาพรักกับเธอก่อนหน้านี้หนึ่งสัปดาห์ เธอตอบรับรักเขาด้วยของขวัญวันวาเลนไทน์แล้วแบบนี้เขาจะไปแต่งงานกับผู้หญิงอื่นในวันนั้นได้อย่างไร

สติของซงอาเริ่มเลือนรางเพราะรู้สึกผิดคาด เหมือนถูกหักหลัง เธอหลับตาลงฟิงไหล่ของฮยอนซึ่ง

"หยุดดูเถอะครับถ้าไม่ไหว เเท่านี้ก็น่าจะพอแล้ว"

"ไม่ ยังไม่พอเลยสักนิด"

ซงอาฟิงไหล่เขา กล่าวเพิ่มพ้ำ เมื่อลืมหืมตาขึ้นอีกครั้งเธอก็มองผ่านกระจกไปที่แจชินแล้วย้ายสายตาไปหยุดที่ผู้หญิงคนนั้นซึ่งกำลังยืนตรงเพื่อวัดสัดส่วนหน้าเจ็บใจที่ซงอาเองก็รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

"ชื่อโคโยจูใช่ไหม"

"ครับ"

ผู้หญิงที่ชื่อโคโยจูเป็นนางแบบมืออาชีพ ช่วงฤดูหนาวปีที่แล้วคนที่มาเป็นนางแบบตัวรองให้นิตยสารแบรนต์กระเป๋าคอลเล็กชั่นสปริง/ซัมเมอร์ของบริษัทซงอา ก็คือผู้หญิงคนนี้ เธอกับทีมแบรนต์ร่วมกันเลือกฮโยจูโดยตรง ทั้งยังเป็นฝ่ายดำเนินเรื่องการถ่ายทำอีก เธอจึงยังรู้จักอีกฝ่ายดี กล่าวคือเธอเป็นคนประเคนผู้หญิงคนใหม่ให้แจชินด้วยมือของตัวเอง

"สองคนคบกันมานานเท่าไรแล้ว"

"ผมไม่รู้ลึกขนาดนั้นหรอครับ แต่คำนวณดูแล้วน่าจะไม่ว่ากว่าหกเดือน

อาจจะไม่ได้คุยเรื่องแต่งงานหลังจากคบกันในทันทีก็ได้ ถ้าฉัน...อย่างน้อยๆ ก็น่าจะสักหนึ่งปีมั้งครับ"

แจซินนั้นเชื่อว่า sẽ ปรากฏตัวที่กองถ่ายเป็นประจำทุกครั้ง ยกเว้นกองถ่ายของซงอาที่เขาไปเยี่ยมไม่เคยขาด เป็นไปได้ว่าทั้งสองคนมีความรู้สึกบางอย่างต่อกันตั้งแต่สมัยถ่ายทำครั้งแรกเมื่อหนึ่งปีก่อน

เดี๋ยวนะ งานถ่ายทำหน้าร้อนครั้งโน้น เขาไม่ได้ไปหาฉัน แต่ไปหาผู้หญิงคนนั้นหรือเธอ

นางแบบโฆษณาคอลเล็กชั่นฟอล/วินเทอร์ในกองถ่ายฤดูร้อนที่ผ่านมา ก็เป็นฮโยจู และตอนนั้นแจซินก็แวะมาที่กองถ่าย แต่ทันทีที่จบงานเขาบอกว่าเพื่อนขออนัดเจอด่วนเลยรีบกลับก่อน เพื่อนที่ว่านั้นคงเป็นฮโยจู หากใช่ตอนนั้นล่ะก็ ทั้งคู่น่าจะกำลังคบกันอยู่ร้อยเปอร์เซ็นต์

แจซินถือสัญชาติอเมริกัน เขาเล่าว่าตัวเองเรียนที่โน่นมาตลอดจนกระทั่งถึงระดับมหาวิทยาลัย เพื่อนส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนอก อีกทั้งบริษัทที่เคยทำงานส่วนใหญ่ก็ไม่ใช่ของเกาหลีด้วย เพื่อนๆ ที่บินมาเกาหลีเพราะเรื่องงาน มักขออนัดเจอเขาแบบไม่บอกล่วงหน้า ซงอาจึงไม่เคยสงสัย เชื่อเขาทุกครั้ง ที่กล่าวอ้างว่าเพื่อนติดต่อมากะทันหัน เธอยังไม่คิดมากเรื่องที่เขาไม่เคยแนะนำเพื่อนคนไหนให้ได้รู้จักเลยสักคนด้วยเหตุผลเดียวกัน ในเมื่อตารางเวลาไม่ตรงกันก็ยากที่จะเจอ เธอคิดเพียงว่าไว้คุยเรื่องแต่งงานจริงจังเมื่อไหร่ค่อยนัดกันอย่างเป็นทางการก็ได้

หรือว่าตอนครบรอบสองปี วาเลนไทน์ปีนี้ก็ด้วย

วันนั้นแจซินก็อ้างเพื่อน เพิ่งจะได้กินแค่ข้าวเย็นเขาก็รีบร้อนกลับ เป็นไปได้ว่าแจซินมีซัมธิงกับฮโยจู หรือไม่ก็คบกันแล้วเรียบร้อย ไม่ว่ามองอย่างไรเขาก็บั่นใจให้ผู้หญิงคนนั้นแล้วแน่นอน เป็นอย่างที่ยายอนซึงบอกไม่มีผิด เธอถูกแจซินหลอกมานานเหลือเกิน

"ฮะ..."

สิ่งที่แจซินพูดนั้นไม่รู้จะไรบ้างที่จริงและอะไรบ้างที่โกหก ความทรงจำ

ที่มีร่วมกับเขาชุดขึ้นมาทีละเรื่องสองเรื่อง ซงอาได้แต่ถอนหายใจอย่างอดสู จู่ๆ ก็กลับสนขึ้นมา ที่เขายกชอบเธอครั้งแรกเมื่อสามปีก่อนกลายเป็นเรื่องโกหก ทั้งเพ

"ไอ้ชั่ว ถ้าจะทำแบบนี้ บอกเลิกกันซะยังดีกว่า"

เกือบปีมาแล้วที่เขาจับปลาสองมือ แต่ซงอากลับพูดไม่ออกเพราะไม่เห็นเค้ากลางใดๆ ที่แฉชินจะแยกทางกับเธอ เหนือไปกว่านั้นเหลือเวลาเพียงสองเดือนนิดๆ ก่อนที่เขาจะเข้าพิธีแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น ทว่าเขายังคงไม่บอกอะไรเธอแม้แต่คำเดียว ที่ผ่านมาซงอาคิดว่าเธอได้รับความเอาใจใส่จากเขามากมาย ถึงตอนนี้จึงรู้ว่าไม่ใช่ เธอไม่ได้รับกระทั่งการเหลียวแล แม้สักนิดเลยต่างหาก ไม่ต่างอะไรกับผู้หญิงที่เขาเก็บเอาไว้หลอกเล่นจนสาแก่ใจแล้วเจตทั้งเมื่อไม่ต้องการ

"ทำกับฉันแบบนี้ได้ยังไง!"

ต้องไม่ใช่แบบนี้ เธอควรปรากฏตัวต่อหน้าแฉชินเดี๋ยวนี้เลย อยากรู้แน่กว่าปากที่เพิ่งบอกรักเธอไม่ก็ชั่วโม่งก่อนจะพูดว่าอะไร อยากเห็นด้วยสองตาตัวเองด้วยว่าเขาจะมองหน้าผู้หญิงทั้งสองคนอย่างไร ซงอาพยายามผลักฮยอนซึ่งออกแต่เขากลับยิ่งกอดแน่นห้ามเธอไว้

"ทำไมต้องขนาดนี้ครับ ออกไปแล้วจะทำยังไงต่อ"

เขาดูเธอ แต่ซงอาเองก็ไม่ยอมแพ้

"นี่เรียกว่าตื้อหรือ เห็นแบบนี้แล้วจะให้นั่งเขียนบทสวยๆ มีวิจารณ์ฉันทวนซ้อมบทเสร็จค่อยออกไปปรากฏตัวรีงหา!"

"ไม่ใช่ยังงั้น ผมหมายถึงว่าควรวางแผนแก้แค้นให้ดีๆ ก่อนสิครับ โดนมาขนาดนี้ คิดว่าแค่การจิกทิ้งผม กริตร้องจนพอใจจะทำให้ฮีแฉชินทุกชั่วร้อนได้สักก็มากน้อยครับ ไม่น่าผู้ชายหน้าด้านแบบนี้จะตอบว่ายังงี้ก็ดี เสร็จแล้วก็ทำท่าโล่งใจซะมากกว่า"

ความตึงตันของซงอาลดลงหนึ่งระดับ ฮยอนซึ่งพูดถูก พอจินตนาการถึงแฉชินที่น่าจะเอ่ยปากว่ายังงี้ก็ดีแล้ว หรือไม่ก็หันไปอธิบายสถานการณ์ให้

ฮโยจูฟังแค่ฝ่ายเดียว ซงอากรีู้สึกสะพรั่งจนปากลิ้น เธอกัดปากย่ำๆ หลับตาลง ปรับลมหายใจ ก่อนจะลืมตาใหม่อีกหน แล้วจ้องแจชชินผ่านป่าฮยอนซึง

“ไม่รู้แจชชินมีความสุขอะไรนักหนาถึงได้ยิ้มไม่หุบ น้ำตาซงอาแทบร่วงพรู แต่ยังไม่กลั้นเอาไว้เลยอย่างยากลำบาก สายตามองที่แจชชิน ปากก็ขยับถามฮยอนซึง

“จึ้นให้ทำยังงัย จะให้ฉันจัดการยังงัยละ”

“จะทำตามที่ผมบอกเธอครับ”

“พูดมาก่อน”

“จึ้น...”

ซงอาแหงนมองฮยอนซึงที่จิงใจแว่นจั่งหวะ เขาสบตาเธอครู่หนึ่ง

“ใช้ผมสิครับ”

ซงอาขมวดคิ้ว จ้องหน้าชายหนุ่มเหมือนไม่เข้าใจความหมาย

“ใช้นายเนี่ยละ” เธอเปิดปากถามในที่สุด

“ตอนนี้รุ่นพี่ยังไม่ถูกทั้งก็ซึงทั้งเขาก่อนสิครับ ไหนๆ ชายหน้าต่อหน้าผมไปแล้ว ต่อจากนี้ก็อย่าให้ดูน่าสมเพชอีกเลยครับ”

“พูดแค่นี้เอง พอ”

“บอกไปว่าคบซ้อนกับผมอยู่ แต่เหน้อยกับการจับปลาสองมือแล้ว เลยอยากเป็นฝ่ายขอเลิกก่อน ทำเป็นไม่รู้ว่ามีแจชชินมีโลกสองใบ”

“ทำไมต้องทำเป็นไม่รู้ด้วย”

“ก็ถ้ารุ่นพี่จะจับปลาสองมือเพราะรู้ว่าอีแจชชินเองก็จับปลาสองมือ เขาจะคิดว่ารุ่นพี่ทำเพราะอยากแก้แค้น มันต้องไม่ใช่แบบนั้น เหตุผลคือรุ่นพี่หัวนไหวเพราะเจอผู้ชายที่มีเสน่ห์กว่า แค่ว่าเลือกผู้ชายอีกคน เขาก็จะเสียหน้าอย่างรุนแรงจนแทบคลั่ง รุ่นพี่ที่รู้นี้ครับว่าอีแจชชินเป็นคนรักศักดิ์ศรีจะตาย”

อย่างที่ฮยอนซึงบอก แจชชินเป็นผู้ชายที่ยิ่งในศักดิ์ศรีเป็นที่สุด เขาเกิดและเติบโตบนแผ่นดินสหรัฐอเมริกาในฐานะลูกชายผู้บริหารสาขาประจำบริษัทของพวกเขา แจชชินเล่าอยู่เสมอว่าเขาต้องกัดฟันเอาชนะการถูกเหยียดเชื้อชาติ

เพื่อไม่ให้กลายเป็นผู้แพ้

"วิธีนี้จะขี้ศักดิ์ศรีของอีแจชินได้มากกว่าวิธีไหนๆ ครับ ถ้าเกิดรู้ว่าตัวเองเป็นแค่หนึ่งในปลาสองตัวคงได้โมโหจนแทบเสียนสติ ยิ่งไปกว่านี้ไม่ได้คิดถึงความคิดของตัวเองอยู่แล้วแม้แต่คนเดียว"

การเอาคืนแจชินด้วยวิธีนี้ซงอาเองก็มองว่าไม่เลว ปัญหาคือในหัวเธอมีเพียงคำว่า 'แต่' เต็มไปหมด ความจริงแม้ได้เห็นภาพจะคาตาที่ยังไม่ยอมเชื่อ เธอทิ้งความฝันและความหวังสุดท้ายไม่ลง ซงอา รู้สึกละอายที่คิดแบบนี้จึงหลุบสายตาลงหลบเลี่ยงฮยอนซิง

"ไม่เอา ไม่อยากเป็นคนประเภทเดียวกัน"

"ไม่เห็นจะเหมือนกันตรงไหนเลย รุนพี่โกหกเพื่อปกป้องตัวเองแค่นั้น"

"ฉันไม่อยากโกหก"

"แล้วจะไปขอเลิกยังไงครับ บอกเขาว่ารู้ความจริงทั้งหมดแล้วหรือ คงไม่ได้คิดว่าพูดแบบนี้แล้วอีแจชินจะทิ้งผู้หญิงอีกคนมาเลือกรุนพี่มั้ยครับ"

ซงอาพูดไม่ออกอีกหนเพราะถูกแทงใจดำ ฮยอนซิงเสียงแข็งขึ้นเพราะรู้ทัน

"เห็นแบบนี้แล้วก็ยังไม่ยอมเชื่อหรือครับ คิดว่าตอนนี้อีแจชินไม่ได้มากับคนรักที่กำลังจะแต่งงานกัน แต่มาช่วยน้องสาวเลือกชุดหรือไปออกไปเช็กให้แน่ๆ ลักครั้งมั้ยละครับ"

ฮยอนซิงโมโหเพราะความหวังลมๆ แล้งๆ ของซงอา เขาคว้าข้อมือเธอ ตั้งท่าจะบุกออกไปตอนนี้ ซงอาสะบัดมือชายหนุ่มออกอย่างแรงเพราะกลัวการเผชิญหน้ากับแจชินต่างจากที่แรก

"ปล่อยนะ! นายเป็นใคร มีสิทธิ์อะไร"

คำว่าสิทธิ์ทำให้ฮยอนซิงชะงัก มันคือความจริง ช่วยไม่ได้ที่หัวใจเขาจะเจ็บจี๊ด แต่ก็ไม่ใช้เวลาให้เขามาแสดงออกถึงความปวดร้าวส่วนตัว ฮยอนซิงคลายแรงบีบที่มือหลังจากรู้ว่าผลอหลังไป พยายามสบตาเธออย่างเป็นปกติที่สุด

"ผมรู้ ผมแค่ชอบรุ่นพี่ ไม่มีสิทธิ์ที่จะทำแบบนี้ ขอโทษครับที่ล้ำเส้น"

"เพราะฉะนั้นอย่าเข้ามายังอีก ไม่ได้รู้สึกชอบคุณหรอกนะ"

ซงอาถอนสายตาดูเธอออกจากฮยอนซึง หันหน้าไปทางประตู มือจับลูกบิดแต่กลับไม่ยอมขยับเขยื้อน เธอหันมองแจชินผ่านช่องมู่ลี่อีกครั้งด้วยสายตาเฝ้าคอยเต็มสองตา ทว่าภาพที่แจชินลุ่มพิตหน้าผากฮยอจุกก็ทำให้น้ำตาร่วงลงอาบแก้มเป็นสาย สติของซงอาค่อยๆ หลุดลอย

"รุ่นพี่!"

ฮยอนซึงนึกว่าซงอาเป็นคนใจแข็งจึงได้เลือกวิธีโหดร้าย เนื่องด้วยเวลาเจอปัญหาระหว่างทำงานเธอมักเผชิญหน้าอย่างกล้าหาญไม่มีหวั่นไหว แต่ตอนนี้เขาชักเสียใจที่ตัดสินใจไปแบบนั้น ไม่คิดเลยว่าอีกฝ่ายจะถึงขนาดเป็นลมล้มพับ ไม่ว่าเธอจะเชื่อหรือไม่ เขาน่าจะใช้วิธีค่อยๆ อธิบายเอามากกว่า

"ผมขอโทษ"

ฮยอนซึงเฝ้าสังเกตอาการของหญิงสาวที่นอนพักอยู่บนโซฟาในห้องประธาน ก่อนจะออกมาข้างนอกเพื่อสงบสติอารมณ์ จีซึงคุยโทรศัพท์เสร็จพอดี เห็นเขาเข้าจึงเดินมาหา

"ฟื้นแล้วหรือ"

"ยัง"

ซงอาสลบไปเกือบชั่วโมงแล้ว ยังไม่มีทีท่าว่าจะฟื้น

"ไม่ต้องพาไปโรงพยาบาลหรือ"

"สถานการณ์เมื่อก็ไม่สะดวก"

แจชินยังอยู่ด้านนอก ฮยอนซึงเลยพาซงอาออกไปไม่ได้ เธอยังหายใจเป็นปกติ นับว่าอาการไม่ฉุกเฉินถึงขนาดนั้น

"คงตกใจมากจริงๆ พี่บอกแล้วว่าวิธีนี้แรงเกินไป"

ฮยอนซึงจำต้องเล่าสถานการณ์ทั้งหมดให้พี่สาวฟังเพราะต้องอาศัยความช่วยเหลือจากเธอ แม้จีซึงจะคัดค้านวิธีที่เขาจะใช้ในวันนี้อย่างไร จนแล้ว

จนรอดเขาก็ไม่ยอมเปลี่ยนความตั้งใจ

"นั่นสิ ผมน่าจะพังพี"

ฮยอนซึงยิ้มอย่างหดหู่ เขาดูเศร้าใจ จีซึงยิ้มบาง มองน้องชายนิ่งนาน

"ชอบเค้ามากเลยสินะ"

"ตกใจตัวเองอยู่เหมือนกัน"

ฮยอนซึงมองไปทางห้องประธานที่ซงอาอนพักอยู่อีกครั้ง พอเธอหมดสติ เขาก็ปิดมู่ลี่จนทึบสนิททำให้มองสภาพด้านในไม่เห็น

"ว่าแต่ยังไม่ทันได้เริ่มเลย สงสัยจะถูกเกลียดซะก่อน ผมคงติดอยู่ในความทรงจำที่น่าหวาดกลัวไปตลอดกาล เธอต้องเกลียดผมด้วยแน่"

หากทำเป็นไม่รู้เรื่องตั้งแต่ต้นจนจบจะดีกว่าไหมนะ จากนั้นค่อยหาทางแทรกซึมเข้าไปแบบเนียนๆ ตอนเธอเจ็บปวด บางทีการอยู่เคียงข้างเธอเหมือนคนไม่รู้อะไรเลยอาจเป็นวิธีที่ถูกต้องกว่าก็ได้ แต่ต่อให้ฮยอนซึงย้อนเวลากลับไปใหม่ เขาก็คงเลือกวิธีนี้อีก เพราะทนเห็นซงอาเจ็บปวดโดยไม่ทำอะไรไม่ได้

"ตอนนี่คงเป็นตามนั้นแหละ แต่สักวันผู้หญิงคนนั้นจะมองเห็นความจริงใจของเธอได้เอง"

อึ้ม ต้องใช้เวลานานแค่ไหนก็ช่างเถอะพี่ ขอแค่วันนั้นมาถึงผมแน่ๆ ก็พอ

ฮยอนซึงภาวนาพลางถอนสายตาคจากห้องประธาน

"ฉะนั้นก็เข้มแข็งเข้าไว้ ทำไมดูอ่อนแอขนาดนี้ล่ะ ปากเปื่อยแบบนี้ต่อไปจะเดินอย่างมั่นคงบนทางที่ซุซุระได้ยังไง หรือจะยอมแพ้ทั้งยังสู้?"

"ไม่ ไม่มีทาง เธออาจจะเป็นผู้หญิงชื่อบ๊อ แต่ความน่ารักมีเยอะกว่านั้นมาก"

รอยยิ้มของฮยอนซึงบ่งบอกว่ายังคงมีใจให้ซงอาเหมือนเดิม จีซึงตบไหล่เขาเบาๆ ให้กำลังใจ

"พี่ ผมขอร้องอะไรอย่างนึงสิ"

"ขอร้องเธอ อะไร"

"ปฏิเสธลูกค้าเมื่อกี้ให้ผมได้มั้ย ผมไม่อยากให้คุณนั้นได้ใส่ชุดแต่งงาน

ที่พี่ตัด พี่ช่วยหาเหตุผลเหมาๆ ปฏิเสธเขาหน่อยเถอะ"

"คงถูกร้องเรียนหนักมากแน่ ดูก็คือตัวสุดท้าย ทั้งคู่เลย"

"เรื่องเขามาติดต่อหรืออะไรที่หลังผมอาจจะช่วยไม่ได้ แต่ค่าละเมิดสัญญา
ที่พี่ต้องจ่าย ผมจะจ่ายให้เอง ขอร้องล่ะ"

ฮยอนซึ่งมองพี่สาวอย่างจริงจังจึงเป็นที่สุด ไม่นานมุมปากของอีกฝ่าย
ก็แย้มขึ้นเป็นรอยยิ้ม

"เข้าใจแล้ว เตียวพี่จัดการให้เอง"

"ขอบคุณนะพี่"

"เรื่องค่าละเมิดสัญญาช่างมัน น้องพี่จะมีแฟนสักคน แค่นี้ช่วยไม่ได้
ได้ไง"

ระหว่างที่สองพี่น้องยิ้มให้กำลังใจและขอบคุณกันและกัน เสียงเปิดประตู
ก็ดังมาจากทางห้องประธาน ทั้งฮยอนซึ่งและจีซึ่งหันไปมองอย่างพร้อมเพรียง
ครั้งซงอาเดินออกมา ฮยอนซึ่งก็รีบเข้าไปประคอง

"โอเครีเปล่าครับ"

"อืม โอเค" แต่สีหน้าของเธอยังคงไร้สีเลือด

"ไปโรงพยาบาลมั๊ย"

"ไม่เอา กลับไปพักที่บ้านน่าจะดีขึ้น" ซงอาแคะมือฮยอนซึ่งออก
อย่างเย็นชา เดินเข้าไปหาจีซึ่งแล้วก็มึนศีรษะให้อย่างสุภาพ "ขอโทษด้วยนะคะ
ที่ฉันเสียมารยาท"

"ไม่เลยคะ ไว้ครั้งหน้าเราค่อยแนะนำตัวอย่างเป็นทางการกันอีกที ตอนนี
คุณกลับไปก่อนดีกว่า พักเยอะๆ นะคะ"

"ขอบคุณค่ะ"

ซงอาโค้งให้จีซึ่งอีกครั้ง จากนั้นก็เดินไปที่บันได ฮยอนซึ่งลาพี่สาวด้วย
สายตาก่อนตามไปอยู่ข้างซงอาทันที เขาแย่งกระเป๋าจากเธอที่กำลังเกาะ
ราวบันไดมาถือไว้เอง

"พี่หลังผมมั๊ยครับ"

"พอเลย"

"หรือจะให้อุ้มไปอีกได้"

"เอาไว้ทำให้แฟนนายวันหลังเถอะ"

ซงอาไม่ยอมมองชายหนุ่ม เอาแต่เกาะราวบันไดหนีบเดินลงไปที่ละชั้น
เธอคงโกรธมากถึงขนาดที่ฮยอนซึ่งสัมผัสความเกลียดชังได้ชัดเจน

"อย่างน้อยก็ขึ้นรถเถอะครับ ผมพาไปส่งที่บ้านเอง"

พ้นจากตัวอาคารมาก็เห็นฮยอนซึ่งเปิดประตูรถรออยู่ก่อนแล้ว ซงอา
คิดจะปฏิเสธแต่กลับยอมทำตามง่ายๆ เธอเหนื่อยมากจริงๆ จนไม่มีเรี่ยวแรง
จะทำอะไรทั้งสิ้น ฮยอนซึ่งรีบนั่งประจำที่คนขับ

"บ้านอยู่ไหนครับ"

หญิงสาวเอานิ้วจิ้มเนกิกะชั้นด้วยตัวเองแทนคำตอบ เธอเอนศีรษะพิงเบาะ
หันไปทางกระจกรถเหมือนไม่อยากพูดอะไรอีก iva ฮยอนซึ่งดูไม่ออก แต่ก็
ยังคงเอ่ยปากถาม

"เกลียดผมรีเปล่า"

"ก็ไม่ได้รู้สึกขอบคุณหรอก ขอทีเถอะ ปล่อยฉันไว้เฉยๆ ได้มั๊ย"

ซงอาเอี้ยวตัวเข้าหากระจกรถมากขึ้น ฮยอนซึ่งมีอะไรอยากพูด
อีกมากมาย ทว่ายอมทำตามที่เราขอก่อนน่าจะดีกว่า เขาจึงเหยียบคันเร่ง
ออกรถเงียบๆ

ออฟาร์ทเมนต์ของเธออยู่ในย่านคังนัมเหมือนกันจึงจัดว่าไม่ไกลนัก รถ
ก็ไม่ติด ใช้เวลาเพียงสิบห้านาทีก็ถึงที่หมาย ซงอาตั้งท่าจะก้าวลงจากรถทันที
เรื่องอื่นฮยอนซึ่งยังไม่พูดคงไม่เป็นไร แต่เรื่องนี้จำเป็นต้องพูดให้ได้

"จะทำยังไงต่อครับ" ฮยอนซึ่งคว้าแขนเธอไว้

"ไม่รู้ ตอนนี้คิดอะไรไม่ออก"

ซงอาแกะมืออีกฝ่ายโดยไม่มองหน้า มือจับที่เปิดประตูรถอีกหน ฮยอนซึ่ง
รีบร้อนลงจากรถแล้วเข้าไปยืนขวางหน้าเธอ

"ยังไม่รู้อีกหรือครับ สำหรับอีแจชิน รุ่นพี่คือผู้หญิงที่จบกันไปแล้ว
ต่อให้รังไว้ก็ไม่มีโอกาสกลับมาเหมือนเดิมหรอกครับ"

"หุบปาก!"

ซงอามองชายหนุ่มตาเขียวบัดแล้วเดินเลี้ยวออกด้านข้าง เธอตรงไปยัง
ทางเข้าอาร์ทเมนต์ โดยมีฮยอนซึงเดินตามมาติดๆ

"จะร้องไห้หรือครับ หรือจะกินเหล้า? หรือทั้งสองอย่าง?"

"บอกให้หุบปาก อย่ามายุ่งกับฉัน!"

"ไม่ครับ"

ซงอาหยุดเดินเพราะคำตอบอันแน่วแน่ของเธอ ฮยอนซึงใช้สายตา
เศร้าลึกลับมองเธอที่กำลังตาเขียวหนักกว่าเก่าเป็นเชิงปลอบประโลม

"ผมเป็นห่วง ให้อยู่เป็นเพื่อนมั๊ยครับ"

"ทำไมต้องอยู่ นายเป็นใคร"

ซงอาเพิ่งนึกออกว่าเขาสารภาพรักกับเธอแล้ว

"ฉันยังไม่ได้ตอบนายสินะ ฉันไม่สนใจนายแม้แต่ปลายเล็บ ไม่มองนาย
เป็นชายหนุ่มด้วย ต่อจากนี้ก็คงเหมือนกัน"

"เข้าใจแล้วครับ เรื่องนั้นผมจะค่อยๆ เปลี่ยนให้เอง"

ซงอาหน้าบูด ไม่ถูกใจคำตอบของอีกฝ่าย เธอเกลียดเขาถึงขนาด
อยากเอาความแค้นที่มีต่อแจชินมาระบายใส่เขาให้หมดเลยทีเดียว

"เห็นฉันง่ายนักหรือ เพราะใจเ่งที่ถูกสวมเขาแถมยังถูกทิ้งด้วยซ้ำมั๊ย"

ฮยอนซึงหน้าตึง คราวนี้เขาเป็นฝ่ายไม่พอใจคำตอบของเธอบ้าง

"ผมว่าผมพูดชัดเจนแล้วนะครับ คนที่ถูกทิ้งไม่ใช่รุ่นพี่ แต่คืออีแจชิน
ต่างหาก ลองเอาไปคิดดูครับ ใช้ผมให้เป็นประโยชน์ ผมเล่นละครเก่งนะ"

"ไม่มีเรื่องแบบนั้นแน่"

ซงอาปฏิเสธอย่างเย็นชา แล้วหันหลังกลับเพื่อออกเดิน คราวนี้ฮยอนซึง
ไม่ตามไปแล้ว

"จะร้องไห้หรือกินเหล้าก็อย่าให้เยอะเกินไปนะครับ"

เธอเดินเข้าตึกโดยไม่สนใจสิ่งที่เขาพูด แต่ฮยอนซึงยังไม่ยอมแพ้ เขาตะโกนเสียงดังก่อนประตูจะปิด

"ถ้าต้องการความช่วยเหลือต้องโทรหาผมนะครับรุ่นพี่! ผมจะรอ!"

เมื่อเข้ามาในบ้านแล้ว ซงอาภีกลับตานิ่ง ยืนเอนพิงประตู ก่อนจะทรุดลงนั่งบนพื้นแทบจะทันที เธอยังคงไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับตัวเอง สิ่งที่ฮยอนซึงให้ดูนั้นเธอเห็นเต็มสองตา ภาพยังคงชัดเจน แต่สมองกลับไม่ยอมรับ หรือพูดให้ถูกคือเธอยอมรับมันไม่ได้

สิบสี่กุมภาพันธ์

ซงอาภีนักภาพวันจัดพิธีแต่งงานของแจชิน คิดถึงตอนที่เขามาสารภาพรักกับเธอเมื่อสามปีก่อน คิดถึงรอยยิ้มกว้างดังได้โลกทั้งใบมาครอบครองของแจชิน ที่มีให้เธอยามเธอรับรักเขา แต่คนที่เคยยิ้มแบบนี้กลับ...

จู่ๆ ซงอาภีโมโหจัด กำมือแน่นอย่างเดือดดาล

ท่าแบบนี้กับฉันได้ยังไง! ทั้งที่บอกกันมาตลอดว่ารักมากขนาดนั้นแท้ๆ!

เธอคิดว่าต้องไปเจอแจชินให้ได้ จะเป็นฝ่ายทิ้งเองหรือถูกทิ้งเธอไม่สน ต้องได้สัมภาษณ์เขาเดี๋ยวนี้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เธอถึงจะสบายใจขึ้น

"ขอภัยค่ะ หมายเลขที่คุณเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้..."

ทว่าโทรหาแจชินเท่าไรก็ได้ยินแต่ประโยคเดิม ครั้งที่สอง ครั้งที่สาม ก็เช่นกัน

ทำอะไรอยู่เนี่ย

เพียงคิดว่าเขากำลังคุยเรื่องชุดแต่งงานและมีช่วงเวลาแสนสุขกับผู้หญิงคนนั้น ซงอาภีบีบโทรศัพท์ในมือแน่นขึ้น

ผู้หญิงคนนั้นรู้มัยว่าเขาคบกับฉันอยู่

แปลว่าอีกไม่นานเขาจะมากบอกเลิกฉันสินะ

แล้วฉัน...เป็นใครสำหรับผู้ชายคนนั้น

ซงอาภียังรู้สึกเดือดดาลหนักยามตระหนักได้ในสิ่งที่เมื่อครู่คิดไม่ถึง ไม่นาน

น้ำตาก็ไหลอาบแก้มเป็นสาย

"คนต่ำช้า ไอ้ขยะสารเลว!"

ซงอาปาดน้ำตาทั้งอย่างหมายมั่น ไม่อยากนั่งจมจ่อมร้องไห้เหมือนคนง่อยอีกต่อไป

"พอ ฉันจะไม่มัวทุกข์ทรมานเพราะไอ้ขยะสารเลวแบบนั้นแล้ว!"

ซงอาเป็นประเภทถ้าได้ตกหลุมรักใครสักคนเข้าจะทุ่มสุดตัวโดยไม่คิดหน้าคิดหลังก็จริง แต่เมื่อเผชิญหน้ากับรักที่จบลงกลับไม่ดีไพลีพายเหมือนโลกทั้งใบล่มสลาย แม้จะอึดอัดจนข้างในแทบระเบิดเพราะปัญหาที่แก้ไม่ตกก็ยังสู้ตัดสินใจไม่ออกไปตามหาแจซิน ไม่ยอมทำตัวมั่วทะลุมั่วแบบคนบ้า ไม่ร้องไห้อ่อนน้อมขอด้วย ถึงจะยังรับไม่ได้ก็เชื่อว่าเธอไม่รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นจริงในเวลานี้

สิ่งสำคัญและจำเป็นที่สุดสำหรับซงอาในตอนนี้อคือการคลายความตึงเครียดที่สะสมอยู่อย่างหนักหน่วงจนถึงปลายเส้นผมทั้งปวงให้หมดต่างหาก ว่าแล้วเธอก็โยนเสื้อโค้ตลงบนเตียง จัดการโทรหาร้านชาหมูเจ้าประจำ ความเครียดย่อมแก้ไขได้ด้วยการกินของเผ็ดให้ท้องแตกถึงจะดีที่สุด

"เอาชาหมูไฟลุกจานใหญ่สุด เผ็ดที่สุดแค่ไหน ขอเผ็ดกว่านั้นอีกสองเท่าค่ะ"

"กินเผ็ดขนาดนั้นเดียวเป็นเรื่องนะครับ ไหวแน่หรือครับ"

"ไม่ต้องห่วงค่ะ รับประทานส่วนเลยนะคะ ต่อให้เป็นเรื่องก็เอาอยู่ ทำให้เผ็ดๆ ก็พอค่ะ"

"ยังงั้นเกิดเป็นอะไรไป กรุณาอย่าต่อว่าทางร้านทีหลังนะคะ"

"ค่ะ ไม่ต่อว่าแน่นอน ตามนี้นะคะ"

ซงอาเดินกุ่มท้องออกมาจากห้องน้ำ ไม่มีแรงแม้แต่จะไปให้ถึงเตียง จึงทรุดนั่งลงกับพื้นตื้อๆ เธอถ่ายท้องนับครั้งไม่ถ้วนจนอ่อนเปลี้ยเพลียแรง กระนั้นก็ยังปวดท้องไม่หายจนเกือบสิ้นชีพอยู่รอมร่อ แคร่ระดับเผ็ดธรรมดาตายังกินไปร้องไห้ไป แต่นี่จะกินเผ็ดขึ้นสองเท่าเลยแทบเรียกได้ว่ากินไปคร่ำครวญไปทีเดียว

เคราะห์ดีที่ความเครียดนับว่าคลายลงไปบ้างแล้ว กระนั้นเพียงไม่นานท้องก็เริ่มส่งสัญญาณขึ้นมาอีก เนื่องจากเธอปล่อยให้ท้องว่างตั้งแต่หลังมื้อกลางวัน พอรอกของเผ็ดเข้าไปมากๆ ท้องไส้จึงได้ปั่นป่วนหนัก ปวดเสียนคลายถูกใครบิต เหงื่อเย็นๆ ไหลท่วม ทำทางไม่ได้ดีขึ้นเลยทั้งที่ก็เข้าออกห้องน้ำไม่หยุด

"ฮะ! โอ้ย!"

ซงอาอนกุ่มท้องร้องโอดโอยอยู่กับพื้น ขึ้นยังเป็นแบบนี้ต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่ อย่างน้อยเธอต้องไปโรงพยาบาล หมึงสาวคลานไปควานหาโทรศัพท์ที่เตียงหัวหน้า...

อาการหนักขนาดนี้แล้ว คนที่เธอนึกถึงกลับมีเพียงแจชิน ความทรมานทั้งหมดเป็นเพราะแจชินแต่ก็ยิ่งอยากให้เขามาหา ขณะนี้ห้าทุ่มกว่า โทรไปครั้งแรกเขาไม่รับสาย คงอยู่กับฮโยจูสินะ เมื่อคิดว่าสองคนนั้นทำอะไรกันอยู่ถึงได้ไม่ว่าง เธอก็ยิ่งปวดท้อง

"โอ้ยยย!"

ซงอาอดกลั้น ลองโทรหาแจชินเป็นครั้งที่สองแต่ผลลัพธ์ยังเหมือนเดิม คราวนี้เธอหน้าตาไหลพราก นึกว่าน้ำตาไหลหมดตัวแล้วเสียอีกตั้งแต่ตอนที่กินชาหมี ความคิดแวบขึ้นมาว่ามันไหลได้แบบนี้แถมยังไหลไม่หยุด แปลว่าต้องเป็นน้ำตาเลือดแน่

หัวหน้า ได้โปรด...

ซงอาโทรหาแจชินเป็นครั้งที่สาม อันที่จริงโทร 119* น่าจะเร็วกว่า แต่มันคือความอวดดีล้วนๆ แม้ถูกนอกใจก็ยังอยากยั่วให้แน่ชัดเป็นครั้งสุดท้ายว่า เขาไม่ได้คบเธอเล่นๆ ยังคงหวังให้เขายืนยันว่าเธอคือคนที่เขารักและเป็นห่วงอย่างแท้จริง แม้ไม่คิดจะแต่งงานด้วย

"ฮัลโหล"

เสียงสัญญาณการโทรครั้งที่สามเกือบตัดลง ในที่สุดก็ได้ยินแจชินตอบกลับมาจากปลายสาย ซงอาดีใจได้ครู่เดียวก็ต้องกัดฟันต่อสู้กับความปวดอีกรอบ

* เบอร์โทร 119 คือเบอร์โทรแจ้งอุบัติเหตุ แจ้งเหตุฉุกเฉินในประเทศเกาหลี

"หวัหน้า..."

"เป็นอะไรี่เปล่า"

น้ำเสียงผิดปกติของเธอทำเอาแจชินตกใจ ซงอาয়ยังอุตส่าห์หลังคิดว่า
ดีเหลือเกินที่เขาคือเป็นห่วง

"ฉันไม่สบาย...มากคะ ช่วย...พาไปโรงพยาบาลหน่อย โอ้ย..."

อาการปวดท้องรุนแรงขึ้น ซงอาที่เอนตัวพึ่งเตียงอยู่ทรุดฮวบลงบนพื้น
รู้สึกราวกำลังถูกคนกะชวกเข้าไปในห้องแล้วเอามือจับเครื่องในบิดไปมา
กะทันหัน

"ไม่สบายมากเลยหรอ..."

"เหมือนจะ...ตาย"

ซงอาเพิ่งสำเหนียกถึงความล่งเลในน้ำเสียงของเธอ ยามที่ถามกลับมว่า
ไม่สบายมากเลยหรอฟังดูเหมือนรำคาญมากกว่าจะเป็นห่วงอย่างเห็นได้ชัด
คนเลว...

ซงอาลบความรู้สึกดีใจเมื่อครู่ทั้งไปทันที น้ำตาเป็นสายเล็ดรินไหลลงมา
อีก

"ฉันยังไปตอนนี้ไม่ได้ กำลังคุยเรื่องสำคัญกับเพื่อนๆ อยู่ กินเหล้าเข้าไป
แล้วด้วย"

ซงอาที่ทนทรมานกับความเจ็บปวดแทบไม่ไหวปล่อยโทรศัพท์หลุดจากมือ
คำพูดอันน่าสะอิดสะเอียนของแจชินยังดังต่อเนื่องออกมาจากโทรศัพท์บนพื้น

"เรียกใครให้เอามั้ย หรือจะให้โทรหนึ่งหนึ่งเก้า?"

ไอ้คนต่ำช้า

ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่เธอควรยอมรับให้ได้เสียที่ว่าตัวตนของเธอไม่ได้สำคัญ
สำหรับแจชิน เป็นเพียงคนที่เขาจะโทรตาม 119 ให้แทนที่จะรีบมาหา ทั้งที่
บอกไปว่าไม่สบายมากแทบตายก็ตาม

"เอายังไงดี"

เสียงชวนอาเจียนของแจชินดังออกมาจากโทรศัพท์บนพื้นอีกครั้ง ซงอา

ร้องไห้อย่างหนัก เหงื่อเย็นๆ ไหลโซมกายจนเปียกโชก กระนั้นก็ยังกัดฟัน
กดวางสาย

"อา! โอ้ย!"

อาการปวดท้องหนักขึ้นเรื่อยๆ สถิติของซองอาจวนเจียนจะดับอยู่รอมร่อ

"ทำไมไม่รับโทรศัพท์นะ"

ฮยอนซึ่งเป็นห่วงซองอา เธอไม่รับโทรศัพท์สักครั้งเดียว เขาเลยแจ้ง
มาหาเธอที่อพาร์ทเมนต์จนได้

"คงไม่ได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรอกมั้ง"

เขาเชื่อว่าซองอาคงไม่เลือกทำอะไรสั่นคิดเป็นอันขาด แต่จิตใจเธอ
อ่อนแอกว่าที่ประเมินไว้มาก ฮยอนซึ่งจึงอดพะวงไม่ได้

"เมื่อกี้ตอนถามที่อยู่น่าจะขอเลขห้องเอาไว้ด้วย"

ฮยอนซึ่งยืนอยู่ด้านนอกแหงนมองตึกอพาร์ทเมนต์ เขากะจะลองค่อย
ตู่จดหมายดูสักตั้งเลยเดินเข้ามาด้านใน ครั้นเห็นยามรักษาความปลอดภัย
แท็กก็เปลี่ยนทิศ เธอเป็นว่าถามยามน่าจะดีกว่าค้นตู่จดหมายให้ดูมิพิรุ

"ขอโทษนะครับ"

"ครับ มีอะไรให้ช่วยมั๊ยครับ"

"ไม่ทราบว่าจะบอกได้รีเปล่าครับว่าลูกบ้านที่ชื่อยุนซองอาอยู่ห้อง
หมายเลขอะไร"

คำถามฟังดูน่าสงสัย สีน้ายามเริ่มระแวงระวังมากขึ้น ฮยอนซึ่งยิ้ม
อย่างเป็นมิตร รีบอธิบายเหตุผล

"รู้จักกันนะครับ แต่โทรศัพท์ติดต่อไม่ได้ ผมต้องพบเธอเสียด้วยสิ"

"ติดต่อไม่ได้แสดงว่าไม่ยากพบคุณ เรื่องห้องคงบอกให้ทราบไม่ได้
ถ้าต้องการพบจริงๆ ก็ลองโทรไปเรื่อยๆ ดูนะครับ"

ยามโบกมือปฏิเสธอย่างเด็ดขาด น่าจะมองฮยอนซึ่งในทางร้ายไป
เรียบร้อยแล้ว

"ผมไม่ใช่บุคคลน่าสงสายนะครับ ต้องพบให้ได้ แต่ติดต่อไม่ได้จริงๆ ครับ"

"งั้นแจ้งตำรวจดีมั้ยครับ"

ครั้นยามยกหูโทรศัพท์ขึ้นมา ฮยอนซึ่งก็จำต้องถอยอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง เขาอยากลองค้นหาคำอธิบาย ทว่าถูกสองต่าจับจ้องขนาดนี้คงทำอะไรไม่ได้แน่ "ทำยังไงดี"

ฮยอนซึ่งออกมาตั้งหลักที่ด้านนอกอาคาร ในเมื่อไม่มีวิธีอื่นก็คงได้แต่ลองโทรไปเรื่อยๆ จนกว่าเธอจะรับสาย

"ฮ๊ะ!"

ขณะเตรียมจะกดปุ่มโทรออกนั่นเอง ชื่อของชงอา ก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ ฮยอนซึ่งตกใจไปชั่วครู่กว่าจะสำนึกได้ว่านี่คือสายเรียกเข้าจากชงอา เขารีบกดรับทันที

"รุ่นพี่!"

"โอ้ย..."

เสียงปลายสายเบาจนแทบไม่ได้ยิน เท่านั้นที่เพียงพอให้ฮยอนซึ่งรู้แล้วว่า มีบางอย่างเกิดขึ้น

"บอกแค่เบอร์ห้องก็พอครับ"

"ฮะ... ห้องแปดศูนย์... หนึ่ง"

"โอเคครับ รอเดี๋ยว จะขึ้นไปเดี๋ยวนี้แหละครับ"

ฮยอนซึ่งวางสายก่อนจะพุ่งตัวเข้าไปในอาคารแล้วตรงไปยังลิฟต์ ยามซึ่งคอยจับตาดูเขาอยู่เบิกตาโตแล้ววิ่งไล่ตามหลังมา

"จะไปไหนครับ!"

"ห้องแปดศูนย์หนึ่งครับลุง!"

"ได้รับอนุญาตแล้วแน่นะ?"

"มาด้วยกันเลยมั๊ยครับ!"

ฮยอนซึ่งและยามรักษาความปลอดภัยผู้มากด้วยจิตวิญญาณแห่งวิชาชีพ ขึ้นลิฟต์มาพร้อมกัน ยามจ้องเขาอย่างสงสัย ส่วนเขานั้นเอาแต่เป็นห่วงชงอา

เสียจนไม่ทันสังเกต เมื่อก้าวพ้นลิฟต์เขาก็ออกวิ่งมาตามทางเดินก่อนจะหยุดยั้งที่หน้าห้องแปดศูนย์หนึ่ง

ตึงตึง...ตึงตึง

เสียงกริ่งฟังกุระวนกระวายเป็นต่างจากใจเขา ฮยอนซึงไม่เสียเวลารอให้เธอออกมา จัดการใช้กำปั้นทุบไปที่ประตูห้องทันที

ปังๆ!

"รุ่นพี่! ผมเองครับ! แซฮยอนซึง! เปิดประตูหน่อยครับ!"

ปังๆๆ! ตึงตึง...ตึงตึง

ไหนจะทุบประตู ไหนจะกดกริ่ง หน้าประตูบ้านของซงอาวุ่นวายพองๆ กับใจของฮยอนซึง ครั้นไม่มีสัญญาณว่ามีคนอยู่ทั้งที่เสียงดังเอะอะขนาดนี้ ยามก็ถามแทรกขึ้นมา

"ติดต่อก่อนเข้ามาแนรีเปล่าครับ ทำไมไม่ได้ยินเสียงอะไรจากด้านในเลย"

"มีกุญแจฉุกเฉินมั้ยครับ เปิดประตูนี้แล้วเข้าไปเลยไม่ได้เหรอ"

"อะไรของคุณ ไม่ได้ครับ! ไม่ได้เด็ดขาด ออกมานี้เลยครับ!"

ด้วยเข้าใจว่าฮยอนซึงโกหก ยามจึงหมายจะดึงตัวเขาออกมาแต่กลับไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ เพราะฮยอนซึงตัวสูงใหญ่กว่ามาก ลากได้งายตายเสียที่ไหน นับพลันนั้นเสียงเปิดประตูก็ดังขึ้นห้ามทัพระหว่างทั้งคู่

ติดติดติด

ฮยอนซึงสลัดหลุดจากเงื้อมมือยาม เขาค้าวบานประตูเปิดผลัวะ ซงอาล้มพับอยู่บนพื้นหน้าประตูนั่นเอง

"รุ่นพี่!"

ซงอาเหวี่ยงโซมกายแทบไม่ได้สติ ฮยอนซึงอุ้มเธอขึ้นมาอย่างไม่รีรอ

"ลิฟต์! ลุงครับ ลิฟต์!"

"อะ...เอ้อ ได้ๆ!"

ยามตกใจพองๆ กับฮยอนซึง รีบวิ่งแน่นไปยังลิฟต์ก่อนใคร ฮยอนซึงที่อุ้มซงอาไว้แน่นจ้ำอ้าวตามมา

"รออีกนิดเดียวครับรุ่นพี่ ผมจะรีบพาไปโรงพยาบาลเดี๋ยวนี้"

สิ้นคำพูดเขา ซงอา ก็จวนเจียนจะหมดสติ ตาที่หрімองฮยอนซึ่งค่อยๆ
หลับลง

ขอร้องล่ะ รุ่นพี่

ฮยอนซึ่งเร่งฝีเท้าขึ้นอีก หากเกิดอะไรขึ้นกับซงอาเข้าจริงๆ เขาคงทน
รับไม่ไหวแน่นอน

"กระเพาะหดเกร็งจากความเครียดนะ ไม่ได้เจ็บพลันถึงตาย น้องภรรยา
ไม่ต้องทำหน้าแบบนั้นก็ได้"

เมื่อได้ยินที่พี่เขยใหญ่พูด ใบหน้าเคร่งเครียดของฮยอนซึ่งก็คลายลง
เล็กน้อย เมื่อครู่อาการของซงอาค่อนข้างแย่ แต่เพราะได้รับการรักษาฉุกเฉิน
เบื้องต้นจึงหลับไปด้วยสีหน้าที่สบายขึ้น

"ขอโทษด้วยครับที่ทำให้ต้องออกมากลางดึกแบบนี้ เพราะผมแท้ๆ"

พี่เขยใหญ่เป็นหัวหน้าศัลยแพทย์โรงพยาบาลมหาวิทยาลัย เขารับวิ่งโร่
ออกมาทั้งๆ ที่กำลังนอนอยู่เพราะได้รับโทรศัพท์จากฮยอนซึ่ง

"ไว้เลี้ยงเหล้าพี่ที่หลังแล้วกัน ว่าแต่สาวสวยคนนี้นั้นเลยใช่มั๊ย คนที่
พี่สาวเราเล่าให้ฟังคร่าวๆ"

"ตอนผมเลี้ยงเหล้าจะอธิบายให้ฟังอีกทีนะคะครับ"

"อืม ได้ จัดไป"

พี่เขยใหญ่ตอบแทนฮยอนซึ่งเบาๆ ก่อนหันไปตรวจอาการซงอาอีกครั้ง

"อย่าให้กินอาหารรสจัดนะ คงต้องงดลักพักใหญ่เลยล่ะ ดูทรงแล้วน่าจะ
ชอบกินคลายเครียด ถ้าตามใจปากเรื่อย ๆ ก็จะเป็นแบบนี้อีก นิสัยนี้เตือนให้
แก้หน่อยก็ดี"

"ครับ ขอบคุณครับ"

"อืม งั้นพี่ไปก่อนนะ คุยกับหมอเจ้าของไข้ไว้ให้แล้ว เดี่ยวคงดูแลต่อ
ให้เอง"

"ครับ"

พี่เขยใหญ่กล่าวตัดบทพลางเดินออกจากห้องฉุกเฉิน ฮยอนซึ่งมองซองอาที่หลับอยู่อย่างเป็นห่วง เธอร้องให้ไปมากขนาดไหนกันตาถึงได้ปูดบวมขนาดนี้ โชคดีที่ไม่ได้ตี้มเหล่าเข้าไปด้วย ไม่อย่างนั้นเรื่องคงใหญ่กว่านี้อีก โชคดีจริงๆ

"ป่วยมาเยอะแล้ว จากนั้นห้ามป่วยอีกนะครับ ตอบแทนผมด้วยล่ะ เพราะคงไม่มีใครอุตสาหมาให้รางวัลความดีงามของผมถึงนี่แน่"

ฮยอนซึ่งกุมมือซองอาไว้ข้างหนึ่ง ฝ่าอยู่ข้างๆ เธอไม่ห่าง ผ่านไปราวสองสามชั่วโมงหญิงสาวก็รู้สึกตัว

"ฟื้นแล้วหรือครับ"

"อยู่โรงพยาบาลสินะ..."

ซองอาขยับริมฝีปากที่แห้งผากอย่างยากเย็น ฮยอนซึ่งพยักหน้าแทนคำตอบ

"กระเพาะหดเกร็งจากความเครียดนะครับ คุณหมอบอกว่าให้ระวังงดอาหารรสจัดสักพักใหญ่ๆ"

"อืม ว่าแต่ทำไมมาเร็วจัง"

"ทั้งที่เกิดเรื่องขนาดนั้น แต่จำทุกอย่างได้หมดเลยหรือครับ"

"นั่นสิ"

ตอนฮยอนซึ่งมาถึงนั้นซองอาใกล้หมดสติแล้วก็จริง แต่ยังได้ยินชัดเจนที่เขาบอกว่าจะพาเธอมาโรงพยาบาล อาจเพราะเห็นสายตาเปี่ยมล้นด้วยความห่วงใยของเขา เธอที่ฝันประคองสติไว้อย่างยากเย็นถึงได้คลายใจลง

"รุ่นพี่ไม่ยอมรับโทรศัพท์ซะจนผมเป็นห่วง เลยมารออยู่หน้าพาร์ตเมนต์นะครับ จะว่าไปทำไมถึงไม่รับสายเลยล่ะ ดูแล้วน่าจะทรมาณอยู่นานเอาการ เกือบผมยังงึกเงี้ยวรับๆ ให้สิ้นเรื่องนะครับ"

"ก็ไม่ว่าจะมา ฉันบล็อกเบอร์นายไว้"

"บล็อกหรือครับ" ฮยอนซึ่งอึ้งไป เพราะไม่เคยคิดแม้แต่จะน้อยว่าเหตุผลจะเป็นเช่นนี้ "ไม่ทำเกินไปหน่อยหรือ"

"ขอบใจนะ ถึงยังไ้งนายก็ช่วยชีวิตฉันเอาไว้"

"เพราะไม่รู้ละสิ ถึงได้ช่วย"

"งั้นก็ดีแล้วที่ฉันเพิ่งบอก"

ซงฮายิ้มอย่างอ่อนล้าพลงหลุบตาลงต่ำ มองมือของฮยอนซึ่งที่กุมมือเธอแน่นไม่ปล่อย พอคิดได้นี้ไม่ใช่มือของแจชินที่เธอโหยหา น้ำตาก็เอ่อนอง แม้ภาพสุดท้ายจะชัดเจนในความทรงจำว่าเป็นฮยอนซึ่ง แต่เธอก็ยังแอบหวังว่าเมื่อลืมตาขึ้นคนที่อยู่ข้างๆ จะเป็นแจชิน ทั้งที่โดนทำร้ายขนาดนี้ก็ยังไม่ยอมให้อู่ยู่

"โง่จัง"

"ใครครับ ผมเหรอ"

"ไม่ใช่ นาย ฉันต่างหาก ปล่อยมือซะทีสิ"

"ต้องปล่อยด้วยเหรอครับ"

"ไม่เอยากปล่อยก็ตามใจ"

ซงฮายันตัวขึ้นนั่ง ฮยอนซึ่งยื่นมือไปช่วยประคอง เท่ากับปล่อยมือเธอโดยอัตโนมัติ

"ฉันจะกลับบ้าน"

ไ้ยอินเธอบอกแบบนั้นฮยอนซึ่งก็หันไปเช้กขวดน้ำเกลือทันที ใกล้เคียงหมดแล้ว น่าจะถอดสายออกได้โดยไม่มีปัญหา เขาจึงรีบเป็นธุระทำเรื่องขอออกจากโรงพยาบาลให้

"จะชี้หลังหรือให้อุ้มครับ"

"ไม่มีตัวเลือกให้เดินเองบ้างรึเิง"

"รุ่นพี่ไม่มีรองเท้าเพราะผมเป็นคนอู้มมา เมื่อก็อู้มแล้ว งั้นขากลับชี้หลังมัยละครับ"

ฮยอนซึ่งถอดเสื้อตัวนอกที่สวมอยู่คลุมให้ซงฮาก่อน จากนั้นย่อตัวลงนั่งหันหลังให้เธอ

อย่างน้อยก็ดีกว่าให้เขาอึ้งแหละนะ ชงอาลิ่ง लेकरูหนึ่งก่อนจะยอมขึ้นหลังชายหนุ่ม

"ทำไมตัวเบาขนาดนี้ แอบไต่เอ็ดไม่ให้ผมรู้หรอ"

"ฉันอยากทำก็ทำ ต้องแอบนายด้วยรีใจ ไปเร็วๆ เอะ น่าอายจะแย่"

"อายอะไรครับ ผมชอบออก วนรอบโรงพยาบาลสักรอบค่อยกลับตึ๋ม"

"งั้นปล่อยฉันลง"

ชงอาลยับตัวตั้งท่าจะลงจริงๆ ฮยอนซึ่งรีบห้ามโดยการยึดขาเธอไว้แน่นกว่าเดิม

"โอเคๆ ยอมแล้วครับ เห็นแบบนี้โหดไม่ใช่เล่น เหมือนจะโหดเฉพาะกับผมซะด้วย"

"ใครใช้ให้นายโขวแต่ด้านไรสาระให้ฉันเห็นล่ะ เตี้ยวโหด เตี้ยวอ่อนโยน เตี้ยวเผด็จการ เตี้ยวเจ้าเล่ห์ จะบอกให้ฉันว่าฉันไม่สนใจนายจริงๆ ไม่ต้องมาโขวอะไรที่เสียเวลาเปล่าอีก"

"บังคับกันได้ด้วยหรอครับ ชอบไปแล้ว แถมสารภาพรักไปแล้วด้วย"

ชงอาไม่ตอบเพราะไม่อยากจะต่อความยาวสาวความยืด ฮยอนซึ่งแอบยิ้มเจี๊ยบๆ แทนที่จะเศร้าเพราะถูกเธอเมิน กลับเอ็นดูและรู้สึกชอบคุณที่เธอยังคุยกับเขาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ใจจริงเขาอยากเดินไปเรื่อยๆ แบบนี้จนสุดขอบโลกเสียด้วยซ้ำ ทว่าพริบตาเดียวก็ถึงที่จอดรถชั้นใต้ดินแล้ว

"อย่าหวังเลยครับ"

ฮยอนซึ่งนั่งประจำที่คนขับ สบตากับชงอาที่นั่งอยู่บนเบาะด้านข้าง

"ผมพูดจากใจจริงนะครับที่บอกว่าจะค่อยๆ เปลี่ยนใจรุ่นพี่ อย่าหวังเลยว่าผมจะยอมแพ้ง่ายๆ ผมรู้ว่าผมกลายเป็นคนเลวในสายตารุ่นพี่ไปแล้ว แต่ผมยอมแพ้ไม่ได้หรอกครับ"

"นายเองนั่นแหละที่อย่าหวังเลย ถึงฉันจะเป็นผู้หญิงง่ายๆ ก็ไม่มองผู้ชายอายุน้อยกว่าหรอกนะ"

"งั้นผมจะทำลายกฎนั้นเอง ไหนครับ ไม่เห็นจะง่ายเลย ใครมันบอกว่า"

รุ่นพี่ง่าย"

ฮยอนซึ่งมองซงอาหนึ่งๆ ครูหนึ่ง จากนั้นก็ยื่นมือพาตไปบนไหล่ขวาของเธอ ซงอาขมวดคิ้วเบาๆ

"จะไม่ตกใจสักหน่อยเลยเหรอครับ"

"ผู้ชายอ่อนกว่าไม่ถึงเป็นชายหนุ่มหรอกนะ"

"โอ้โฮ ยากมาก ยากเกินไปแล้ว"

ฮยอนซึ่งตั้งใจตอบสนองแบบโอเวอร์เกินจริง เขาคาดเข็มขัดนิรภัยให้ซงอาก่อน แล้วค่อยคาดเข็มขัดนิรภัยให้ตัวเอง

"ลองคิดดูหรือยังครับ"

"คิดอะไร"

"เรื่องใช้ประโยชน์จากผมไง ผู้ชายแบบนั้นต่อให้อ่อนหวานจนเขากลับมาก็จะเป็นแบบเดิมอีกอยู่ดี อย่าทำอะไรโง่ๆ เลยครับ ทฤษฎีแล้วทั้งซะ อีแจชินหยิ่งในศักดิ์ศรีขนาดนั้น รับประกันว่าต้องบ้าคลั่งแน่"

ฮยอนซึ่งส่งสายตาเชิงชวนซงอาให้เข้าร่วมแผน แต่เธอกลับหันมองทางข้างหน้าต่าง

"พาฉันไปส่งบ้านเถอะ"

"ไปบ้านผมมั้ยครับ ผมจะต้มโจ๊ก แล้วก็คอยเฝ้าไข้ให้ด้วย"

"ไว้วันหลัง..."

"ทำให้แฟนนายเถอะ เหรอครับ" ฮยอนซึ่งพูดชัด

"รู้แล้วก็อย่าให้ต้องเปลืองน้ำลายพูดบ่อยๆ ได้มั้ย"

ซงอาผินหน้าไปทางกระจกพลางหลับตาลงเป็นนัยว่าไม่อยากพูดกับเขาอีก

รอยยิ้มพาดผ่านริมฝีปากของฮยอนซึ่งเงิบๆ แวบหนึ่ง

"ก็ได้ครับ ไว้เป็นแฟนกันแล้วผมจะทำให้ละ วันนี้ผมเสียสละให้ก่อน"

ฮยอนซึ่งมองหญิงสาวที่นิ้วหน้าเล็กน้อยเหมือนหงุดหงิด เขายิ้มอีกครั้ง แล้วออกกร

ด้วยความที่โรงพยาบาลอยู่ไม่ไกล ครูเดียวก็มาถึงอพาร์ทเมนต์ของ ซงอา คราวนี้พอเขาออกตัวว่าอยากอุ้มก็อุ้มเธอมาส่งจนถึงที่ตามอำเภอใจ ซงอาครั้นที่จะแย้งจึงปล่อยเลยตามเลย อย่างไรก็ตามก็ถือว่าเขาเป็นผู้มีพระคุณ แค้นปล่อยตามใจสักหน่อยคงไม่เป็นไร

"กลับไปได้แล้ว ไว้วันหลังจะตอบแทนให้"

"ช่วยปลดบล็อกเบอร์ด้วยสิครับ ปลดให้เห็น แล้วผมจะกลับ"

เมื่อคำนึงถึงหน้าที่การงาน แน่หนอนว่าคงปล่อยให้อยู่ในสภาพนี้ต่อไป ไม่ได้ ซงอาจึงให้ชยอนซึ่งยืนรอตรงหน้าห้อง ตัวเองเดินเข้ามาด้านใน เพื่อเก็บโทรศัพท์บนพื้น ทว่าพอเปิดหน้าจอก็เห็นแจ้งเตือนข้อความเข้าทันที เป็นข้อความจากแจชิน เธอไม่ได้อยากอ่านเพราะกลัวต้องเห็นคำพูดที่สร้างความเจ็บปวด แต่แล้วความคาดหวังกลับมีมากกว่า

'เรียก 119 รียัง ไม่เป็นไรมากใช้มัย ขอโทษที่ไปไม่ได้นะ สถานการณ์ ไม่เอื้อให้ปลื้กตัวเลย ไว้พรุ่งนี้จะโทรหา'

ซงอาอ่านข้อความบนหน้าจอเหมือนจะให้สลักลิกลงในสมองที่ละตัว มือบีบโทรศัพท์แน่นจนเกือบพัง

คนต่ำช้า ถ้าจะไม่สนใจก็เมินให้ถึงที่สุดสิ

แต่เขาไม่ทำ ดันมาบริหารเสน่ห์กับเธอด้วยวิธีแบบนี้ ซงอาหงุดหงิด หัวเสียกับทัศนคติของแจชิน ดูท่าเขาไม่คิดจะปล่อยใครเลยจนนาทีสุดท้าย ช้าร้ายยังจับเธอซึ่งเป็นหนึ่งในปลาสองตัวไว้แน่นราวกับตั้งใจเลอะลื้มชิมเนื้อหวาน ให้หมดเกลี้ยงเสียก่อน ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกถึงความเลวทราม

"ไอ้ชั่ว"

"ครับ? ว่าไงนะครับ"

ชยอนซึ่งได้ยินเธอพึมพำก็ตอบรับด้วยการเข้ามายืนในบ้าน กำลังสงสัย ที่เดียวว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะเธอไม่ยอมออกมาเสียที

"เป็นอะไรไปครับ" ครั้นเข้ามาใกล้เขาก็สัมผัสได้ว่าซงอามีท่าที่แปลกไป
"เกิดอะไรขึ้น"

"จริงใจมั๊ย"

"หมายถึงอะไรครับ"

ซงอามองมาทางฮยอนซึ่งด้วยสายตาคุเดียด เขาตกใจกับท่าทางไม่คุ้นตา
ที่เธอแสดงออก แต่ก็สบตาเธออย่างนิ่งเฉยเหมือนไม่มีความผิดปกติใด

"ถ้าทำตามที่คุณบอก จะบันทึกวีแฉชินได้จริงๆ ไหม๊"

"เรื่องนั้น..."

ฮยอนซึ่งอึ้ง มองโทรศัพท์ในมือสลับกับใบหน้าเธอ เริ่มเตาได้รางๆ
แล้วว่าแฉชินน่าจะจุดชนวนระเบิดทำลายล้างอันน่าขนลุกของซงอาเข้าให้แล้ว
เขาหยุดสายตาไว้ที่ซงอา จากนั้นก็พูดอย่างเชื่อมั่นมากกว่าครั้งไหนๆ

"ลองดูสักครั้งมั๊ยละครับ"

บ่ายวันต่อมา ก่อนออกจากบ้านซงอาบรรจุแต่งหน้าแต่งตัวให้ดูสวยกว่า
ทุกวัน แม้เร็วแรงจะยังไม่ค่อยมี แต่เธอก็กตพินสุ์ อยากให้เรื่องจบโดยเร็ว
ลึกๆ ในใจยิ่งหลงเหลือเยื่อใย ทว่าจำเป็นต้องทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
เมื่อก้าวออกมาจากอพาร์ทเมนต์เธอก็พบฮยอนซึ่งจอดรถยืนรออยู่ก่อนแล้ว
พร้อมรอยยิ้ม เธอจึงเดินเข้าไปหา

"บอกว่าให้ไปเจอกันที่นั่นเลยไง"

"วันนี้อากาศหนาว ยังโดนลมเย็นมากๆ ไม่ได้ไม่ใช่ว่าครับ"

เขาสังเกตเห็นคอโค้งๆ ของซงอาจึงคลายผ้าพันคอจากเสื้อไหมพรม
คอเต่าของตัวเองแล้วนำไปพันให้เธอ ซงอาขมวดคิ้วเหมือนไม่พอใจ ฮยอนซึ่ง
ทำเพียงยิ้มและจัดผ้าพันคอให้เข้าที่

"กินอะไรยังครับ"

"เรียบร้อย ต้องขอบคุณโจ๊กจากร้านสะดวกซื้อที่คุณซื้อไว้ให้"

ช่วงเช้ามีร้านโจ๊กยังไม่เปิด ฮยอนซึ่งจำใจซื้อโจ๊กจากร้านสะดวกซื้อ

ไปให้เธออย่างช่วยไม่ได้

"แค่นั้นพอหรือครับ นี่ป้ายแล้วนะ"

"ไม่เป็นไร กินไม่ค่อยลง"

"โอเคครับ ขึ้นรถเถอะ ที่เหลือค่อยคุยกันระหว่างทาง"

ฮยอนซิงโอบหลังซองอาอย่างเป็นธรรมชาติ พาเธอไปที่รถแล้วเปิดประตูให้

ซองอา กำลังจะนั่งลงตรงเบาะข้างคนขับแต่กลับชะงักมองชายหนุ่มก่อน

"มองอะไรขนาดนั้นครับ สายตารุนพี่ทำหัวใจผมบีบรัดนะ ผมเป็นผู้ชายอ่อนไหวซะด้วย"

เขาล้อเล่นเพื่อให้เธออารมณ์ดีขึ้นสักนิด ทว่าอีกฝ่ายไม่เล่นด้วยแม้แต่น้อย เธอขอให้รอยยิ้มของเขาหยุดลงก่อนจะเอ่ยปาก

"ฉันไม่ยากได้รับความช่วยเหลือจากนาย ขอจัดการเองแล้วกัน"

"พูดถึงอะไรครับ อย่าบอกนะว่าจะยกโทษให้อีแจชิน"

เห็นเขาหน้าตึง เธอก็รีบพูดเสริม

"เปล่า ไม่ทำอะไรโง่ๆ แบบนั้นหรอก"

"จึ้น?"

"ถ้าอยากจะปันหัวคนคนนั้นไม่จำเป็นถึงขนาดต้องมาใช้นายก็ได้ แค่นี้บอกว่ามีผู้ชายคนอื่นก็พอแล้ว"

"คิดว่าอีแจชินจะเชื่อง่ายๆ หรือ"

"ไม่เชื่อก็ช่วยไม่ได้ เพราะฉันเองก็ไม่เชื่อความจริงที่เป็นอยู่ตอนนี้เหมือนกัน"

ซองอาฝืนพูดมันออกมาทั้งที่เจ็บปวด พูดจบก็ก้าวขึ้นรถ ส่วนฮยอนซิงนั้นแม้มีอะไรอยากพูดอีกมากมาย แต่เขาคงทำได้เพียงเก็บเอาไว้ก่อน

จริงอยู่ว่ามันอาจจะยาก แต่ขอให้เจ็บแค่ชนิดเดียวพอจะครับ ถ้าผมเป็นพลาสเตอร์ปิดแผลให้ได้ก็ยิ่งดี

ฮยอนซิงยืนข้างกระจกรถ มองเธอด้วยแววตาบ่งบอกความสงสาร

ก่อนจะเดินไปนั่งประจำที่คนขับ ใจทำได้เพียงภาวนาให้วันนี้ความทรมาณ
ของเธอสิ้นสุดลงเสียที

บทที่ 2

ริมฝีปากสวยมากเลยนี่นา

ตอนเช้าแจซินเป็นฝ่ายโทรมาหาซงอาก่อน บอกว่าจะมาหาเธอที่บ้าน แต่ซงอาปฏิเสธไปเพราะไม่ต้องการให้เขาเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวของเธออีก เธอเล่าบ้าง ไปว่าอาการเมื่อวานก็แค่ปวดท้องธรรมดา เขาเชื่อตามนั้นโดยไม่ถามไถ่ หากเป็นเมื่อก่อนเธอคงไม่ติดใจอะไร แต่พอเรื่องราวกลายเป็นเช่นนี้ เธอถึงได้เห็นว่าเขาไม่ใส่ใจเธอเอาจริงๆ

ไม่สิ ซงอาเพิ่งตระหนักชัดเลยว่าเขาไม่สนใจเธอเลยต่างหาก

ที่ผ่านมาเธอสร้างภาพแจซินตามที่ตัวเองอยากเห็นอยู่เพียงฝ่ายเดียว เธอเชื่อว่าเขาเป็นผู้ชายรอบคอบ มีความเป็นผู้นำ โอบอ้อมอารีและใจกว้าง แต่ในความเป็นจริงแล้วเขาทั้งไม่ใส่ใจและไม่สนใจด้วยว่าเธอจะเป็นอย่างไร เพราะรู้ว่าซงอาจะยอมทุกอย่างโดยไร้ข้อแม้ จากนั้นก็จะเป็นฝ่ายเข้ามาหา พาตัวเธอมาตามติดเขาเอง แจซินไม่มีแม้แต่จิตสำนึกพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ด้วยซ้ำ เขาใจกว้างแค่ไหน อาศัยเรื่องในวันนี้และการสังเกตพฤติกรรมเขาต่อจากนี้ก็คงรู้ได้

"ผมไม่ได้ทำทั้งหมดนี้เพราะต้องการให้รุ่นพี่เจ็บปวดนะครับ" อยู่ดีๆ ฮยอนซึงก็พูดโพล่งขึ้นมา

ซงอาชะงัก เธอกำลังมองนอกกระจกรถพลางคิดไปเรื่อยว่าจะพูดอะไร

กับแจซินบ้าง ครั้นสบตากัน ฮยอนซึงก็หันกลับไปมองทางด้านหน้า

"เราทุกคน ไม่ว่าใครก็ตามต่างจำเป็นที่จะต้องปกป้องตัวเอง และตอนนี้ โอกาสที่รุ่นพี่จะได้ปกป้องตัวเองมาถึงแล้วครับ"

อันที่จริงฮยอนซึงคิดว่าทั้งหมดทั้งมวลที่ทำอยู่นี้เป็นไปเพื่อชงอา แต่เมื่อเธอตกปากรับคำยอมทำตามเขาแล้ว เขากลับนอนไม่หลับสักงีบเพราะกลัวว่าจะเป็นการบังคับให้เธอทำในสิ่งที่ไม่เป็นตัวเอง

"อย่าเจ็บปวดกับเรื่องนี้นะครับ แล้วไม่ต้องคิดด้วยว่ารุ่นพี่ทำให้ใครต้องเจ็บปวดบ้าง"

พอได้ทบทวนเข้าไปซ้ำมา เขาก็สรุปได้ว่าคงจะดีกว่าหากจบละครที่ไหนๆ ก็ถูกเปิดโปงแล้วครั้งนี้ให้เร็วที่สุด โดยเฉพาะฉากที่ต้องจับด้วยมือของชงอา และแม้จะพร่ำบอกเธอว่าอย่าเจ็บปวด อย่างไรก็ตามเธอก็ต้องเจ็บปวดอย่างไม่อาจเลี่ยง เขาอยากรับหน้าที่เป็นคนปลอบโยนเธอเอง

"อย่าเสียใจนะครับที่เคยรัก ไม่มีใครหรอกที่จะมีแต่ความรักอันสวยงาม แต่..." ฮยอนซึงเว้นจังหวะพอดีกับรถที่จอดอย่างนิ่งมวลงเพราะติดสัญญาณไฟ เขามองชงอาอย่างจริงจัง "ถ้ารุ่นพี่หันมาหาผม ผมจะทำให้รุ่นพี่ได้มีความรักอันสวยงามมากเท่าที่ใจต้องการ ผมจะไม่ยอมให้รุ่นพี่ต้องหยิบโล่กำบังขึ้นมาปกป้องตัวเองต่อหน้าผมเด็ดขาด"

แววตาแน่วแน่ของฮยอนซึงไม่ละไปจากใบหน้าเธอแม้สักชั่วแวบ ชงอา กำลังลังเลว่าจะดูเขาหรือปล่อยผ่านไป แต่แล้วกลับยั้งบางๆ ออกมา เขากำลังพูดเพื่อปลอบใจ ใช่ว่าเธอดูไม่ออก

"สุดท้ายก็คือจะดีให้หันไปหานาย โดยใช้คำพูดหล่อๆ มาหวานล่อมสินะ"

"ความสามารถในการวิเคราะห์โอเค การควบคุมสีหน้าโอเค ประมาณนี้น่าจะลงสนามรบคนเดียวได้แล้วล่ะครับ"

ฮยอนซึงเองก็รู้ว่าเธอต้องการอะไร จึงเบาใจลงเช่นกัน ชงอาหัวเราะน้อยๆ ตรงข้ามกับสถานการณ์ที่กำลังจะต้องเผชิญหน้าจากนี้

"นี่ฉันกำลังไปออกรับหรือหเรอ"

"โซลิครับ แล้ววันนี้ผู้ชนะในสงครามก็คือรุ่นพี่ คิดไว้ด้วยนะครับว่าจะยึดอะไรมาจากศัตรูบ้าง"

ปึน! เสียงแทรกจากด้านหลังดังขึ้นเหมือนเตือนให้หยุดฉีกกันเสียที

"ครับ ไปเดี๋ยวนี้แล้วครับ ขอประทานโทษครับผม"

ฮยอนซึ่งแก้มล้อเล่นติดตลก เขายังคับตัวเองให้ถอนสายตาดูจากซงอาแล้วเหยียบคันเร่งทันที

"ไม่ต้องห่วงนะครับ ผมไม่ปล่อยให้รุ่นพี่ต้องสู้คนเดียวนานๆหรอก"

คำพูดที่ออกมาคล้ายไม่ตั้งใจแต่เปิดเผยชัดเจนไร้แววล้อเล่น อายุห่างกันเพียงหนึ่งปี ทว่าคำพูดอ่อนโยนของเขาซึ่งอายุอ่อนกว่ากลับให้กำลังใจและปลอบโยนเธอได้ไม่น้อย เรื่องนี้ซงอาไม่อาจปฏิเสธได้เลย

ฮยอนซึ่งจอดรถห่างจากสถานที่นัดพบเล็กน้อยเพื่อไม่ให้สะดุดตาแจซิน ก่อนลงจากรถซงอาหยิบลิปสติกกับกระจกออกมาเป็นอันดับสุดท้าย ลิปสติกประกายสีชมพูซึ่งฮยอนซึ่งเคยบอกว่าไม่ค่อยสวย แท่งที่เธอมักนำมาทาทุกครั้งเมื่อจะไปพบแจซิน ซงอาเริ่มทาลิปสติกนี้มาตั้งแต่ช่วงฤดูร้อน แจซินให้เธอเป็นของขวัญทั้งที่ไม่ใช่วันพิเศษแล้วบอกว่าเหมาะกับเธอมาก พอเห็นเขาชอบเธอก็ทาลิปสติกนี้ตลอดทุกครั้งไม่เคยขาดเวลามีเดทกับเขา

ส่วนวันนี้เธอตั้งใจเอาติดมือมาทาเพราะต้องการจะพูดคำที่เป็นหนามแหลมที่มตาอีกฝ่าย ซึ่งนี่จะเป็นครั้งสุดท้ายแล้วสำหรับลิปสติกแท่งนี้

เขาให้ผู้หญิงคนนั้นด้วยเหมือนกันรีบล่านะ หรือไมก็...เพราะเธอทาแล้วสวยเลยเอามาให้ฉันด้วย

มีความเป็นไปได้อย่างมาก เมื่อที่กำลังทาลิปสติกขณะส่องกระจกชะงักกัน พอคิดดั่งนั้นซงอาก็หลุดหัวเราะเย้ยตัวเองที่อุตส่าห์สงสัยอะไรเช่นนี้ เธอคิดทบทวนอีกครั้งก็เห็นว่าดีแล้วที่ตัดสินใจจบเรื่องให้เร็วที่สุด ต่อไปนี้หากจะขยับทำอะไรสักอย่าง เธอคงต้องสงสัยแบบนี้ก่อนเสมอแน่ๆ แต่ก็คิดก็เครียดจนกลับมาปวดท้องแบบเมื่อคืนแล้ว เหนืออื่นใดเธอไม่ต้องการกลายเป็นผู้หญิง

ที่ทั้งนำสมเพชและไร้ค่าเพียงนั้นอีก

วันนี้แหละจะระเบิดให้หมดเปลือกเลย ไม่ให้เหลือแม้แต่เศษเล็กเศษน้อย
จะวิธีไหนก็ได้ไม่เกี่ยง

ครั้งซงอาปิดปลอกลิปสติก ฮยอนซึ่งที่เงิบมาตลอดก็เอ่ยปาก

"ผมจะอนุญาตแคว้นนี้ไถ่ท่านนะครับ"

"หา?"

"เรื่องที่ทาลิปสติกนี้แล้วไปหาอีแจชินนะ ผมยอมแคว้นนี้วันเดียวเท่านั้น"
ฮยอนซึ่งจ้องริมฝีปากสีชมพูของซงอานิ่ง ขมวดคิ้วเล็กน้อย "ต่อหน้าอีแจชิน
อย่าทาลิปสติกนั้นอีกนะครับ"

พอสบตาฮยอนซึ่งที่ทำหน้าบูดบึ้งไม่พอใจ ซงอาก็นึกไปถึงเมื่อครั้งที่เขา
ทาลิปสติกเธอเป็นอน

ก็นึกว่าสติแตกเรื่องอะไร

เธอเพิ่งจะเข้าใจเหตุผลที่ฮยอนซึ่งทำเช่นนั้นเอาด้วยตัวเอง ซงอา
เผยยิ้มกว้าง ไม่แน่ว่าตอนนี้เขาก็คงอยากทำให้ริมฝีปากเธอเป็นอนอีกแน่ๆ ดู
คันไม้คันมือแต่พยายามอดกลั้นอยู่อย่างไรก็ไม่รู้

"ฉันถึงไม่ชอบผู้ชายอ่อนกว่าไง ชี๋หึง"

"อายุมากกว่าก็คือไม่หึงเหรือครับ สมมติไม่นับพวกเก็บงำความรู้สึก
จะยังมีผู้ชายหน้าไหนที่ไม่หึงบ้าง ถ้าไม่หึงจริงๆ แปลว่าเขาไม่ได้รักเราเลยจริงๆ
เหมือนกันครับ"

"นั่นสินะ เพราะยังงี้อีแจชินก็เลยไม่เคยหึงละมัง"

เหมือนมีเงามืดทาบทับบนดวงตาของซงอา ฮยอนซึ่งรีบร้อนแก้ไขคำพูด

"ไม่ใช่ นะ ผม..."

"ฉันรู้ นายไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น" ซงอาเอ่ยชัดอย่างนุ่มนวล
"เดิมทีฉันไม่ใช่คนมองโลกในแง่ร้ายหรอกระนะ แต่พอเจอเรื่องแบบนี้เข้า
ความคิดก็เปลี่ยนไปเฉยเลย แปลกจัง" เธอยืนลิปสติกสีชมพูในมือให้ชายหนุ่ม
"เอาไปสิ จากนั้นคงไม่มีเรื่องให้ต้องหยิบมาทาท่อหน้าใครอีกแล้ว"

ฮยอนซึ่งไม่แน่ใจว่าเธออยากให้ทำอะไร จึงได้แต่นั่งมือไปรับไว้ก่อน
"ทิ้งไปเลย" ชงอาบอก

"เอาจริงหรือครับ"

"อืม...นั่น...อีกเดี๋ยวเจอกันนะ"

หญิงสาวหยิบกระเป๋ามาแล้วก้าวลงจากรถทันที ฮยอนซึ่งเฝ้าดูเธอ
เดินห่างออกไปเรื่อยๆ ก่อนจะหลุบสายตาลงมามองที่ลิปสติก

"น่าเสียดายเนอะ"

ต้องยอมรับว่าลิปสติกแท่งนี้เหมาะกับชงอามาก แต่เขาแค่ไม่ชอบให้เธอ
ทามันต่อหน้าแจชินเท่านั้นเอง อย่างไรก็ตามนี่เป็นของที่มีความเกี่ยวข้องกับ
แจชิน ฉะนั้นก็ถูกต้องแล้วที่จะกำจัดให้สิ้นซาก ฮยอนซึ่งจัดการหย่อนลิปสติก
ลงในกระเป๋าสีเสื้อโค้ตของตัวเองอย่างหมายมั่น

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/36TOxht>